Supracoperta şi coperta de ***Petre Vulcănescu***

Desene din manuscrise

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

TÎLMĂCIRI

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

PE MARGINI DE PAGINI

FKANţOIS KABELAIS

GARGANTUA

Prietene care întîi m*ai fi citit,
N<aş vrea să fi rămas cumva nedeslușit.
Văzuşi că nu em carte urît şi rău nimic,
Spre*amărăciune,*aş vrea să zic.
E*adevărat, ea nu dă nici poveţe
Şi alte lucruri să temveţe,
Decît să rîzi de glumă şi de haz,
La supărare şi necaz.
Dacă ceva te roade într^ascuns,
Cartea ţi*a şi dat leacul în răspuns:
Să rîzi cu poftă, m loc să plîngi de jale,
Căci, omule, m făpturilexanimale,
Rîsul e însuşirea numai a dumitale.

PAUL VEKLAINE

MON R£VE FAMILIER

M#am întîlnit adesea, ca şi cum neam fi scris,
Cu*o prietenă, tot alta şuaceeaş, noapteam vis.
Necunoscută totuş, din umbre tot pribege,
Mi*e dragă deopotrivă, şi ea mă înţelege.
E smeadă? E bălaie?. . . Nu ştiu nici cum o
cheamă:
Spus, numele, în şoapte, nici nud băgai de seamă.
L*am auzit, ca glasul, departe de pămînt,
Al celor duşi de*a pururi, de*au fost şi nu mai
sînt,
Rătăcitor prin ceaţă, pierdut şi aşteptat,
Cînd şi chemaţii vieţii de*apoi şi bau uitat.
Căutătura^ rece, ca de statuiemnaltă,
Se uită peste mine sim lumea ceealaltă.

AKTHUK KIMBAUD

ADORMITUL DIN ŞANŢ

E*o groapă de verdeaţă, în care cîntă, lină,
O undă clătinată, cu fire de lumină
Şi horbotă*argintie prin foi şi rădăcini.
E un izvor de munte, prin lume, prin streini.

Cu ceafa*n iarba rece, voinicul doarme dus.
E un oştean. Visează, culcat cu faţam sus,
Cu capul gol. E palid în aşternutul verde.
Un nor frumos, departe, deasupra lui, se pierde.

Cu cizmelem pătlagini, surîdem asfinţit,
Ca un copil cuminte, bolnav şi adormit.
Leagănăd cald, Natură. Acoperăd şid strînge.

Li frig. El nici sulfina nu o mai simte. Drept,
Stă nemişcat pe spate, cu mîinile la piept,
în coaste are două rupturi adînci, de sînge.

CHARJLES BAUDELAIKP

CITITORULUI MEU

Prostia, înşelăciunea, păcatul, îndoiala
Muncesc făptura noastră din veac, făr' de răgaz,
Şi noi hrănim în tihnă acest blajin necaz,
Ca nişte ciungi, păduchii deprinşi cu căptuşeala.

Păcatele ni*s dîrze, mîhnirile — tiptile.
îţi recunoşti ruşinea şi patima cu greu.
Stăruitor la ele temtorci, deşi mereu
Cu dorul pocăinţii, ştergîndurti lacrimile.

încolăcit în perini, Satan divinizatul
îţi farmecă gîndirea şi*o leagănă, isteţ;
Iar al voinţei tale metal de mare preţ
Se risipeştem boarea ce*o iscă Necuratul.

în mîna lui stă jocul de fire ce ne poartă.
Dezgustul, tina, crima, mocirla ne atrag.
De Iad, pe brînci, tu, zilnic, tcapropii cu un prag,
Voios în bezna mare de*mpuţiciune moartă.

Sărac, stricat, copilul cu*o babă se*mpăreche,
Şi, morfolită, ţîţa i*o roade îndeajuns.
Noi, ca şi el, răpirăm plăcerilemtnascuns,
Storcîndude de*o mîzgă de portocală veche.

Un stup adînc de demoni ne colcăiem simţire,
Camtrmn ciubăr o lume de muşiţi şi limbrici,
Şim noi pătrunde* ncetul, val nevăzut şi nici
Nebănuit, o moarte ce*adiem vînt subţire.

Şi daca siluirea, otrava, steagul, focul,
Cuţitul încă semnul brodat nu şi bau pus
în ţesătura unui destin prost şi supus —
E nedestoinicie de#a înfrunta norocul.

Dar printre şerpi, pantere şi acvile sihastre,
De la maimuţe, scorpii şi pînă la căţea,
Urlînd în îmbulzeală, grămadă, la zăbrea,
în cuşca ticăloasă a viciilor noastre,

Jivina cea mai hîdă, mai rea şi mai spurcată
E alta. Geme mută, păşeşte măsurat.
Ar înghiţi pămîntul întreg întrmn căscat
Şi*ar sfărîma Tăria scrîşnind*o dintr*odată.

Urîtul! — Ochiri turburi de plînsul nevoiaş
Visează tainic ruguri, săcuri, spînzurători.
Voi îl cunoaşteţi bine pe*acest călău gingaş,
Voi, fraţii mei, voi, semeni, făţarnici cititori.

BINECUVÎNTARE

Cînd printno hotărîre a voilor din Slavă
Veni pe lume finţa psalmistului firavă,
Lăuza, mspăimîntată şi blestemîndu>şi ceasul,
Cu pumnii strînşi la ceruri îşi varsă tot necazul.

— « Cum nu*mi secaşi, Tu, sînii, ca să rămîie sterpi!
Şi numcolţi mai bine în ei un cuib de şerpi!
Afurisită fie ispita trecătoare
Din noaptea cînd fui prinsă furiş de cingătoare.

Că m*ai ales din lume femeie de ruşine,
Să*i fie scîrbă tocmai bărbatului de mine,
Nu pot lepădătura s*o zvîrl măcar în foc,
Ca un bilet de seară, ascuns, strîns glomotoc,

Aceeaş ură, însă, cu care m*ai hulit,
Voi pune*o să*mi răzbune greşeala înzecit.
Spurcată buruiană, ieşită la lumină,
îţi voi usca lăstarul bolnav, din rădăcină! »

Şi spumegîndu*şi fierea, şi împroşcînd veninul,
Şi neputînd pricepe ce*a întocmit destinul,
Ea singură aţtţă rugul nestins, de munci,
Păstrat, în Iad, pedeapsă uciderii de prunci.

Păzit din Cer, ca bezna de jos să nud mînjească,
Dezmoştenitul simte beţia îngereasca,
Şim tot ced gustă limba, în tot ced soarbe gura,
Sfinţit e dumicatul şi sfînta băutura.

Se zbenguie cu luna, vorbindud şi cîntînd,
însufleţit de pilda Golgotei pe pămînt,
Şi Sfîntul Duh, ce*i poartă tot pasul şid îmbie,
Căd vede vesel, plînge, ca pasărea zglobie.

Cined e drag se teme de el, şi fiecare,
Jignit de liniştitad cu sine împăcare,
Şi căutînd săd cruţe şi să îl uite, parcă,
Răbdarea cu cruzime sălbatecă i*omcearcă.

Cu pîinea lui cinstită şi vinul din pahar
Amestecă cenuşe şi un scuipat murdar,
Făţărniciad face s*arunce tot ce*atinge.
Un ins îl dă în lături, şi altul îl împinge.

Femeia lui îl facem răspîntii de ocară:
— « Fiindcă mi semchină, şid sînt ca o comoară,
îmi voi încinge fruntea, ca idolii, cu laur,
Căci vreau să*mi umple poala, silit, cu sălbi de aur.

Şi beată de tămîie, de smirnă şi căldură,
De saţiu, de metanii, de fum, de băutură,
Voi şti să iau şi locul, de la bărbatul meu,
Batjocorit, al celui ce*i este Dumnezeu.

Şi cînd voi fi de gluma şi jocul meu sătulă,
în mîna mea gingaşă putere e destulă.
Voi pune*o apăsată pe piept şi, cu cinci unghii,
Drept, inima,m cinci locuri, prin coaste î>o înjunghii.

Ca pe un pui de mierlă cemcepe să se zbată,
Voi zmulge*o dinlăuntru, din piept, însîngerată,
Şi, ca săd dau o cină mai bună, mai aleasă,
Voi arunca*o vie căţelului subt masă. »

Spre cer, unde zăreşte un jilţ şi o minune,
Psalmistul îşi ridică smerita rugăciune,
Şi lunga scăpărare a nimbului rotund
Priveliştile lumii duşmane i le*ascund.

— « Blagoslovit fii, Doamne, că este cu putinţă
Un leac de curăţire adînc, prin suferinţă,
Şi că această dulce, curată doctorie
Ne dă învrednicirea la sfînta bucurie.

Eu ştiu că îl aşteaptă în văile senine,
în rînd cu heruvimii preafericiţi, la tine,
Pe cîntăreţ o strană la veşnicul ospăţ,
Al cetelor de îngeri, şi caut să mămvăţ.

Ştiu că durerea este cea mai înnaltă treaptă
Spre care nici ţărîna, nici omul nu semdreaptă,
Şi că^mpletind cununa mea nouă, tu mă legi
Sa birui lumea toată şi timpurilemtregi.

Podoabele cu pietre de preţ şi cu metale,
Lucratem giuvaere de chiar mîinile tale,
Nu'**S** de ajuns cereştei aprinse diademe,
Strălucitoarea timpul de peste om şi vreme.

Căci numai din lumină şi rouă s*a făcut,
Din razele din vatra de zări de lamceput,
Faţă de care ochii nesemuiţi, ce mor,
Sînt cioburi de oglindă, în frumuseţea lor.

ALBATROSUL

Ca să petreacă, după un obicei al lor,
Corăbierii mării prind albatroşi din zbor.
Aceşti giganţi ai zării, cu penele de săbii,
Copilăroşi, în stoluri se ţin după corăbii.

Răpit abia din Slavă şi pus să umble, jos,
Arhanghelul Tăriei stîngaci e şi sfiios.
Aripiled atîrnă, şid zac, şi nud ajung,
Ca mînecile goale, din umeri, unui ciung.

Ce bleg e caraghiosul ceresc şi ce schilod,
Batjocură de glumă şi rîs pentru norod!
Un om în plisc luleaua i*o vîră şid îngînă,
împiedecat în straie, cum şchioapătă, pe*o rînă.

Poetul e de*o seama cu pasărea frumoasă:
înfruntă vijelia şi arcul, şi nud pasă.
Dar surghiunit cu chiot şi singur în răstrişte,
Aripa uriaşă nud lasă să se mişte.

PORNIRE.N SUS

Deasupra, peste lacuri, peste prăpăstii sparte,
Şi peste munţi, şi codri, şi nori, şi mai departe,
Şi dincolo de soare, mai sus, din zbor în zbor,
De lunilemstelate şi de hotarul lor,

Sufletul mi semnalţă uşor în dimineaţă,
Şi ca înnotătorul, cînd undeled răsfaţă,
Despică nesfirşirea pieptiş, ca un bărbat
Cuprins de bucuria beţiei şi furat.

Ridicare în Slava de aur, frăţioare,
Şi scaldărte în albul văzduh de^mprospătare,
Şi soarbe din răcoarea ţinuturilor reci
Văpaia risipită prin care sprinten treci.

Din chinul întristării, urîtului, mîhnirii,
împovărat de ceasul de^acum şi*al amintirii,
Eu pizmuiesc pe omul ce>şi rupe din călcîi
Pămîntul, ca s*ajungă în ceruri cel dintîi;

Pe cel cu gînduri zvelte, ca nişte ciocîrlii
Ce*şi iau în zori avîntul din scorburi spre Tarii,
El înţelege graiul şi glasul, pe tăcute,
Al florilor deschise şi*al lucrurilor mute.

RĂSPUNSURI

Ca un altar, făptura te*aude şi te*mbie:
Belşuguri de izvoade şi semnem piatră vie
Temdeamnă cu murmur de voci nedesluşite
Şi, neştiute, totuş îţi par obişnuite.

Dar strînse prin ciudatul desctntec ce le*mbină,
Ca ziua cumtuneric şi noaptea cu lumină,
Ca nişte şoapte stranii, stinghere, ce se ţes,
Miresme, sunet, feţe, din veac s*au înţeles.

Sînt unele miresme mai proaspete ca pruncii,
Mai dulci decît cimpoiul, mai verzi ca iarba luncii,
Şi altele, trîndâve, trufaşe şi cumplite,
Cu izbucnirea mare a undei nesfirşite,

Ca smirna, moscul, ambra, tămîia, dezlegare
Dînd simţului să cînte, şi gîndului să zboare.

MLADUC AMINTE TIMPUL.

Mi*aduc aminte timpul cînd seminţia lui
Umbla pe lume goală, ca albele statui.
Părechile cinstite, cu frunţile senine,
Se*mbrăţişau la soare, şi nu era ruşine.
Curata sănătate, ca fluturii şi crinii,
Nu se sfiia de văzul şi*atingerea luminii.
Nici muma,îmbelşugată ca strugurii pe rod,
Nu'şi sugruma copiii în pîntece, din plod.
Lupoaică, bucurată săd joace şi aţîţe,
Ea*şi adăpa, în poală, popoarele la ţîţe.
Omul putea fi mîndru de sine, să se vadă
Pe*atîta frumuseţe stăpîn fără tăgadă,
Cînd poamele pietroase, cu carnea tare, toate
Voiau a fi furate, cuprinse şi muşcate.

Ai căuta acuma părechile acelea,
Să nuîşi îmbrace trupul, să nu*şi ascundă pielea.
Te trece groaza. Rece, o negură temgheaţa.
Stai cu momîiam faţă, gătită, o paiaţă.
Atîrnă dintrmn umăr o arătare strîmbă,
Pornesc dintr*o cocoaşe sim şolduri se scălîmbă.
Strigoi uscaţi şi stîrvuri corcitemtre măscări
De coapscncovoiate şi frînţe din spinări.
Un Dumnezeu al scîrbei şi mare temnicer
Le*a pus de mici o faşe şi scutece de fier.

Noi frumuseţi, de noapte, pe timpuri neştiute,
Se zbat în umbra zilei de*acu, să ne sărute.
Obraji mîncaţi de*o bubă ascunsă, moştenită,
Măduva vătămată, scînteia ofilită,
Păcate necitite şi rîvne ticăloase,
Tot frumuseţi corcite de putredele oase.
E născocirea noastră, chircită şi bolnavă.

Să închinăm prinosul ei fără de zăbavă
Omului vechi şi vremii de mare sănătate
Şi tinereţii celei de#a pururi preacurate,
Cu ochii cum îi unda de limpede, şi care
împrospătează viaţa cu murmur şi răcoare,
Cu fragede miresme, şi darnicăm neştire,
Ca pasărea, ca floarea, ca vîntul cel subţire.

MUZA BOLNAVĂ

în zori, de*abia trezită, tu suferi, soră dragă,
înfricoşată încă de ce văzuşi în vis,
De piept cu nebunia şi spaima, noapteamtreagă,
Muncită pemtuneric, camtrmn mormînt închis.

Cu ce fel de vedenii şi arătări colindă
Făptura ta uşoară tărîmul adormit?
A fost un gol de neguri cu aburi de oglindă,
Şi parcă visul nopţii în el te<a prăvălit.

Aş vrea ca sănătatea mirosului ţarinii
Să*ţi umple de dogoare şimsufleţire sinii,
Şi creştinescul sînge să>ţi gîlgîiem călcîi.

Cu sunetele multe din graiul vechi, aş zice,
împărechiatem ghierul lui Febus, cel dintîi,
Şimtoal lui Pan, stăpînul belşugului de spice.

DUŞMANUL

Mi*e răscolită viaţa de neguri şi furtună
Şi rar a stat cu raza de soare împreună.
Lovită sau de fulger, bătută sau de ploi,
Grădinari părăsită, şi pomii mei sînt goi.

Ajuns în toamnă, poate să*mi pară timpul bun,
Ca să mă duc cu grebla pămîntul săd adun,
împrăştiat departe de florile alese,
Şi sămtocmesc grădina la loc, precum fusese.

Dar cine ştie dacă răsadele visate
Vor mai găsi prin huma grădinii dezgropate
Cu ce să dea tulpina, bobocii sau verdeaţa?
Vai, vremea ne mănîncă pe nesimţite viaţa!

Duşmanul care/o roade, din ţandăra, din moaşte,
Din vlagă risipită trăieşte şi renaşte!

O MORTĂCIUNE

în ziua ceea blinda, de primăvarăm floare,
îţi mai aduci aminte ce*a fost şi ce*am văzut?
în drum, de*a curmezişul, zăcea mustind la soare
O mortăciune lungămtmm zmîrc de cheag stătut.

Lovită ca de*o streche, călcată de dogoare,
Cu pulpele deschise şimcinsă de călduri,
îşi desfăcea agale, şi cu neruşinare,
Şi împuţit un pîntec scăldat de vărsături.

Arşiţa tăbărîse năvalnic pe puroaie,
Să le răscoacă bine şi, gata la soroc,
Sămnapoieze vieţii, acum, din măruntaie,
Mai mult decît strînsese eam vreme la un loc.

Şi se uita şi cerul cum fosta lui făptură
Dospea din mădularem cuprinsul lui senin
Şi da pe dinafară din ea ca o fiertură,
Duhnind atît de tare, că ne*a venit leşin.

Un roi de muşte negre urzea^mprejur o plasă,
Şi colcăiamtre şale o mîzgă, roi de roi,
Amestecat cu muşiţi şi cu scursoarea grasă
în clocote mocnite de zmoală şi noroi.

Şi totul laolaltă, tîrît în frămîntare,
Creştea, scădea în valuri, stîrnit sau potolit,
De s*ar fi zis că hoitul, trezit de o chemare,
învie să trăiască mai tare şimsutit.

De>abia o schiţă ştearsă, ca o nedumerire,
Tiparele pierindud, rămase din tipar,
Reîntregit aproape mai mult din amintire,
Cam lucrul zugrăvelii, al unui iconar.

Dintre ciulini şi bozii, ascunsă, o căţea
Ne urmărea să trecem de maldărul de oase,
Pîndind o clipăm care să ia din nou putea
Bucata sfîşiată pe care o lăsase.

— « La rîndul tău, vezi bine, şi tu vei fi la fel
cu ele,
Cu leşul, cu duhoarea, cu drojdiile lui,
Luceafărul şi visul nefericirii mele,
Aleanul meu şi leacul pe care mid dădui.

Aidoma, fecioară gingaşe şi curată,
După citirea sfintei molitve de prohod,
Cînd ţi*ai pierdut surîsul ceresc, nevinovată
Vei mucezimtre rîme şi hoituri de norod.

Atunci, iubito, spuned şi viermelui tău, care
Te va muşca de buze cu cîte*o sărutare,
Că mi*au rămas păstrate, din tot ce mi*ai adus,
Lumina frumuseţii şi*obîrşia de sus.»

FABULE

PREFAŢĂ

Fabulă sc cheamă vechea corcitură
Dintre pilda bună şi caricatură.
O minciună blindăm care se prefac
Hazurile snoavei scurtem bobîrnac.
încă de pe vremea robului Esop,
Nta fost încercată fără tîlc si scop,
Şi întotdeauna, de la el încoace,
Ea în loc de oameni pune dobitoace.
Le dă grai şi slavă, şi dregătorii,
Camtrmn basm anume scris pentru copii,
Arătînd că vite, fiare, tîrîtoare
Semrudesc cu omul, mai cu fiecare;
Căii făţărnicie şimtre animale:
— « Sînt al Dumneavoastră, sluga Dumitale

Din poeţii droaie, neaoşi sau străini,
Fabuliştiim lumea toată sînt puţini.
Ca să dai de dînşii, trebuie să sări
Peste cîte două, trei şi nouă ţâri,
Şi atunci, fumîndwşi pipa şi tutunul,
întrain colţ de lume dai defabia de unul.
Genul, cum se zice,n rar şi greu, şi cere
O întorsăturăm punctul de vedere,
Şi prin glumă crudă, spre deosebire,
Fabulafşi petrece firul ei subţire.
Mumârînd pe nume, fabuliştii nws
Decît cinci sau şase, şi Krîlov e rus.

// lipesc o foaie cârtii, la cotor,
Ca o lămurire de traducător:
Căci originalul nefiind de faţă,
Parcă trebuinţa cere o prefaţă.
Tîlmâciream versuri, carte de pe carte,H
Ca un rînd de tiasturi si mărgele sparte,
Scoase din saltarul lexicului gros:
Fără gind, cuvîntul trece găunos,
Ca daa lungul unei sîrme sau vergele
Cheia fără broască, şirul de inele;
Gîndul, ca un suflet, ua pierit şi, moartă,
Vorba stă căscatăm stihuri, ca o poartă
Dată de părete întnun fum de ceaţă:
Mici că se zăreşte fosta mogîldeaţă.
Pline în limbamtîia, goalem limba nouă,
Vorbelcts ca nişte coji, în coş, de ouă.
Luat pe ac, cuvîntul puricat în deşte,
hlu se mai loveşte, nu se potriveşte.
Gîndul pe de lături lunecă, şi iese
Altul înţelesul celor înţelese.

Mevoind să fie treaba în zadar,
Am lăsat deoparte vorbele,(aşadar,
*Şuam pornit din gîndul care le*a mînat;*
Orice gînd semcheiemtnun cerc ori un pătrat
Şi ghiceşti îndată ce începi săd spui
Pînă unde duce mărginirea lui.
Deci, lăsînd să zacă vorba cît mai des,
Am umblat cu plodul ei şi Uam ales.
Cititorul cărţii fi îndemnat să cate
*Unde bate miezul şi'*unde nu mai bate.*

THEOPHRAST

LINGUŞITORUL

Linguşitorul, cum se cheamă,
Va zice: — « N*ai băgat de seamă
Că toţi se uită numai la Mata?
Ieri se găseau strînşi undeva
Vreo treizeci şi ceva de inşi
Din cei mai însemnaţi şi mai distinşi.
Venise vorba că se întrebară
Cined mai demn de cea mai mare cinstem ţară. . .
Nici nu*ţi închipui cîtă preţuire
îţi dau, — nu ei, cimtreaga omenire. »

Aveai pe mînecă un fulg închipuit:
Ţid ia, cu vicleşug şim pipăit,
Şi dacă scama, cu adevărat,
Ramînem barbă de la pieptănat,
Şiret îţi spune: — « Vai, cum ai albit,
De*o zi, de cînd nu ne*am mai întîlnit! »
Ori, altădată: — « Nu mă mir
Că nu ai alb în păr, văd, nici un fir ».

Dacă vorbeşti, el face semn şi cere
Celor de faţă, tuturor, tăcere.
După ce spui ce*ai fi avut de spus,
Din locul lui îl vezi că sarem sus,

Aprobă zgomotos, aplaudă,
Se gudură, te laudă:
De lamceputul lumii, ar vrea să ştie, cine
A mai putut grăi ca tine?

Te duci să*ţi cumperi o încălţăminte,
El temsoţeşte: — « Ţine minte
Că nicăieri n>ai să găseşti sandale
Frumoase ca piciorul Dumitale ».

— «Nu ţi*e prea cald? Nu ţi*e prea rece?»
îţi face loc, te ţine, te petrece. . .
în fel şi fel de chipuri
Temvăluie cu ciripiri şi cu tertipuri.
Fă*ţi gluma cît mai proastă: el e gata,
Şi*ţi dă cu hohotul de rîs răsplata.
îşi roade pumnul: parcăd vine
Să moară de plăcere şi ruşine.

La masă nu mai poate
De vinul bun, de felurile de bucate.
Mărturiseşte: — « Praznic mai bogat
Şi mai gustos nici nu s>a mai mîncat».
îţi tot vorbeşte, numai pe şoptite,
Paroar vorbi de lucruri tăinuite,
La care ceilalţi oaspeţi nu au drept.
Duce la gură mîna şi la piept
Şim toate felurile se preface.

Dar Dumitale tocmai astăzi place.

LA FONTAINE

BROASCA ŞI VACA

Broasca mică şi zevzeacă
A zărit păscînd o vacă.
Şi uimită de mirare
Că o vede^aşa de mare,
Sîntrebat cum a făcut
Gogeamitea de*a crescut.
— « Ştiu eu bine, zice, las', că.
Parcă vaca nu?i tot broască?
M*am gtndit şi am aflat:
S*a silit şi s*a umflat!
Eu mă jur pe cinstea mea
Să mă fac taman cît ea.
O ajung, ba o şimtrec!
De n*o fi cum vreau, mămnec.

Aşezatăm patru labe,
între tinere şi babe,
Amtrebat dacă*mprejur
Este loc şi mal destul,
De nud cerul prea aproape,
Cum sticleşte dintre ape,
Să nud ia, Doamne fereşte,
în spinare cînd o creşte.

Broaştele s*au adunat —
Stau turceşte, ca la sfat;
Unele oun ghem în poală
împletesc ciorapi de şcoală
Pentru dracii de brotaci,
Buni băieţi, dar cam săraci,
Şi un dar de primăvară
Pentru broasca profesoară.
Altele, din cîrd, mai mari,
Şi*au fost pus şi ochelari.
Şedeau rînduri, ca la teatru,
Vreo trei sute sau vreo patru,
Roată, strînsem depărtare,
Broaşte mici cu broasca mare,
Cu mînuşi pînă la coate.
Numai trîntorii broscoi
Aţipeau culcaţi pe spatem
Leagăne de mîluri noi.

Broasca iar se lăuda:
— « în curînd mă veţi vedea
Latăm piept cît o saltea!
în păşunea verde, grasă,
Voi fi eu cea mai frumoasă!
Nu mai vreau din zmîrc să cînt,
Şi*mi fac case pe pămînt.
Dar mă leg să nu mă las:
Le clădesc cu turn şi ceas.
Şi pe toate^o să vă^mbuib:
O să vă trimit la cuib
Fel de fel de bunătăţi,
Să vă lingeţi pe mustăţi.
Brînză proaspătă de vaci,
Cu smîntînă şi colaci.
Dimineaţa, pe la şapte,
Vă trimit cafea cu lapte.

Că, de lapte, nu*s ca vaca,
Săd iei numai cu bărdaca.
Nu ştiu de m*oi mulţumi
Cu zece vedre pe zi.
Sînteţi gata? Eu sînt gata! »

Em picioare toată ceata.

Din rărunchi şt subsuori
S*a umflat de zece ori.
— « Am ajunsa ?... Da... surată ?»
— « Nu. . . Mai **umflare** o dată! »
— « E destul? » iar amtrebat,
După ce s*a mai umflat.
— « Dragă, vai de maica mea,
Nu mai temcăpăţîna,
— Zise sora ceealaltă. —
Stai frumos şi las*o balta.»
— « Nici măcar nu se cunoaşte! »
A mai spus un pîlc de broaşte,
Gospodine cu simţire.
— « Ba mai fac o opintire! »

Şi cînd iar s*a opintit,
Broasca şubredă şi mică
S*a umflat şi a plesnit,
Şi s*a spart ca o băşică.

Nu putea, copiii mei,
Să rămîiem pielea ei?

COCOŞUL ŞI MĂRGĂRITARUL

Cocoşul, zgîriind în bălegar,
A dat de un mărgăritar,
Şid duse la ceasornicar.
— «Se vede, — zise, — căd un lucru rar
Pentru boierii bunei*cuviinţe.
Nu^mi dai pe el o mînă de seminţe?»

LUPUL ŞI MIELUL

Cum se va facemdată arătare,
Dreptatea e de partea celui din doi mai tare.

Un miel se adăpa din unda lină,
Amestecată cu lumină.
Un lup flămînd sau poate şi sătul
(Ajunge să fii lup, şid prea destul)
A speriat pe bietul miel,
Pocindu*se la faţă şi răcnind la el:
— « Cum îndrăzneşti să turburi apa mea?
(Ca şi cum apa de băut a lui erea.)
De*atîta neiertată îndrăzneală,
Vei da îndată socoteală! »

Find mielul crud, nepriceput la toate
Temeiurile de proprietate,
El n>a luat seama, mai ales,
Din ce i*a spus, decît la ceiamţeles.
— « Măria Ta, — răspunse, — mi se pare
Că nu e loc de*atîta supărare.
Nu pot să>ţi turbur apa, căci, mă rog frumos,
Eu mă găsesc pe malul ei mai jos.
De sus, de unde stai, pînă la mine,
Sînt zece stînjeni şi mai bine. »
— «O turburi! zbiară fiara. De altfel, am ştiut
Cînd m*ai bîrfit anul trecut. »

— « Anul trecut nici nu eram născut.
Dovadă că mai sug la ţîţă. »
Răspunsul drept al mielului baţîţă:
— « De n*ai fost tu, atuncea frate^tău
E cel ce m*a vorbit de rău. »
— « Fraţi n*am avut, nici n>am. »
— « Atunci vre unul ce ţi*e neam. . .
De nici o trecere eu nu m>am bucurat
La voi, la tîrlă, la ciobani şim sat.
Puterea mea jignită, prin urmare,
îmi cere răzbunare. »

Şi fără altă judecată
Sfişte lupul mielul la apa tremurată.

MUSCA ŞI CALEAŞCA

Pe la dealul jumătate,
Caii, frînţi de greutate,
Şi caleaşca s*au oprit.
Drumud greu şi povîrnit,
Surugiud obosit,
Biciul nu e de folos.
Călătorii se dau jos,
Ca să facă mai uşoară,
Cu opt pîntece,*o povară
Ce crescuse
Cu dăsagi şi catrafuse.
Lumea, popa şi*o nevastă
Stau acum în praf şuadastă
Să urce droaga la coastă.
O arşiţă de cuptor
Arde vlaga tuturor,
Şi, de sete,
Limbam dinţi, ca un scaiete,
Se răscoace şi se uscă.

Dar s*a şi ivit o muscă.
— « Roiul meu juca în soare,
Zise, — strîns la o gustare.
Şi văzînd cîtă v*aţi dat
Multă bătaie de cap,

Mi*am zis că ar fi păcat
Să nu viu şi sa vă scap
De sudori şi de căldură
Şi din maremcurcătură.
Hai, cu mîinile, cu gura,
Să urnim din loc trăsura.
Puneţi umărul odată
Cîte doi şi trei la roată.
Nimeni să nu stea din muncă
Pînă ce nu dau poruncă. »

— « Eu te*aş întreba ceva, —
Zise unul, careva, —
Ce rost ai domnia*ta? »

Zise musca: — « Miră tare
Aşa soi de înfruntare,
Cînd cu^atîta bunătate
îmi iau drept demtîietate.

Pîntecoşi ca nişte ploşti,
Voi şedeţi ca nişte proşti,
N*aveţi cine să vămveţe.
Vă dau ghiers eu, şi poveţe,
Şi în loc să mulţumiţi
Iată ce fel mă primiţi.
Să nu mă apuce mila,
Că fac binele cu sila?! »

Musca trage rotogoale,
Bîzîie şi dă tîrcoale,
Nimeni nu o mai întreabă
Ce şi cum se aflăm treabă.

Musca, m coada calului,
Iesem vîrful dealului.

Cînd caleaşca fuse sus,
Musca zise: — « Ce v*am spus ?
N^aj ungeaţi voi fără mine
Niciodatăm deal cu bine. »

Popa zise: — «S e prea poate
Musca să aibă dreptate.
A vroit s*ajungă ea
Findcă zborul n*o ţinea
Ca să se ridice sus
Şi*a ştiut unde s*a pus.
Totul e să înţelegi
Locul cum să ţid alegi. »

ALBINELE ŞI TĂUNII

Fărămcîlcire şi zăbavă,
Cunoşti pe meşter la ispravă.

Un fagure de miere, găsit în pomi de unii,
Veniră să lid ceară, cu drepturi, bărzăunii
Şi să lid ia de*a binele.
Scmpotriviră însă cu ghimpii lor albinele.

Aleasă fu o viespe să judece,*aşadară,
Al cui e giuvaerul de miere şi de ceară,
Cu martori de tot soiul, care*au jurat şi*au spus
Cum au văzut că roiuri zburau în jos şim sus,
Că nişte gîze slabe, cu aripile sure,
Munceau din zori în noapte prin scorburi,
în pădure.

Dar drepturile totuş stăteau nelămurite,
Căci muştelemtre ele păreau asemuite.
Furnicile, mtrebate, n*au fost nici elem stare
Să dea o lămurire atothotărîtoare.
— « Mă rog, de ce atîtea palavre şi cuvinte ***1***
Zise*o albină mai cu minte.
De şase luni de zile tărăgăniţi. Mi*e frică,
De^atîta amînare, că fagurii se strică.

E timp ca judecata să judece degrabă,
Pe cînd ea tot ascultă, gîndeşte şi întreabă.
Ce mai încoa şimcolo? Să ţinem o prinsoare:
Puneţime*mpreună la lucru, cît e soare,
Și noi, şi bărzăunii vom face^aci, de faţă,
O ceară cu dulceaţă,
Un fagure cu miere. »
Albinele dădură un murmur de putere.
Tăunii şovăiră, tăcuţi, şi se#arătară
Neputincioşi sămj ghebe şi lacrima de miere,
Şi horbota de ceară.
Iar fagurele gingaş, furat din buduroi,
Id dete judecata albinei înnapoi.

PURICELE

Ua purice pişcă un om din cale*afară
Şid băşica, pitit în subsuoară.
Şi*a scos mereu cămaşa. De prisos
A dat*o şi pe faţă şi pe dos,
Şi*a puricat^omcet, din loc în loc.
Căd şi venea să şi*o aruncem foc;
Cum semtindea şi aţipea culcat,
îl întorcea şi puricelem pat.

— «Doamne din ceruri, rău mă mai maniacă!
Cum îl mai rabdămţelepcîuaea ta adîncă?
Stîrpeşte^i, — zise, — spiţa blestemată
Şi lasă^mă s^adorm şi eu odată. »

Ca să strivesc un purice, şi eu
Cer ajutor ia bunul Dumnezeu,
Căci alta nu e de făcut.
Cum să te lupţi, şim zale şi în scut,
Cu puricele nevăzut,
Şi căruia, călare sau pe targa,
Nempiedecat să mişune, să meargă,
Hrănit, oriunde te*ar fLmpuns,
Nud pute locum care stă ascuns?

STĂPÎNUL ŞI MĂGARUL

Unchiaşul călare trecînd, pe măgar,
Dădu de*o păşune*aşadar,
Frumoasă şi gospodărească,
Sin dete măgarului drumul să pasca.
începe să zburde măgarul
Prin iarba ca măgăritarul.
Se scaldă, semtoarce pe şale,
Nu*i vine să şadă şi nici să se scoale,
Se culcă, semdoaie pe brînci,
Să tot te întinzi şi tot să mănînci.
Dar iată, separată stăpînul
A cui e păşunea şi finul.
— « S*o ştergem! îi strigă unchiaşul,
Că vine vrăjmaşul. »
— « De ce? Că te temi să mă ia?
Ţi<e milă de spinarea mea?
Te*apucă părerea de rău
Că ***moi*** mai fi măgarul tău?
Că nu o să*mi puie samar îndoit,
Că n*o să mai fiu răsplătit
Şi răsfăţat atîta
Cu parul şi bîta?
De ce te mîhneşti? »

Nud vorba, bădie, al cui măgar eşti,
Al tău ori al lui,
Să nu fii, e vorba, măgar nimănui.
Căd unul sau altul, că*i Stan ori căd Bran,
Oricare stăpîn ţi*e duşman.

ŞARLATANUL

De cînd. se trec pe lume anii
Nu au lipsit, ştiut e, şarlatanii;
Ba spiţa lor împuie din belşug
Dascăli dibaci şi tari în meşteşug.

Unul din ei se lăuda odată,
Meşter în tîlc şi*n vorba strecurată,
Că e destoinic, nu numai pe mut
Săd facă să grăiască şi limbut,
Dar că dă ghiers de oameni şi la vite,
Chiar dobitoacelor nepotcovite.
Spunea: — « Eu fac, de vreţi să m*ascultaţi,
Catîrii profes6ri şi advocaţi».
Se lăuda aşa, neruşinatul,
în tîrg, de*a lungul şi de*a latul.

Aflînd şi prinţul, prin boieri,
Cîte priceperi avea el şi ce puteri,
Dete porunci să vie la palat,
Să afle ced din spusa lor adevărat.
Şi el veni cu chivără şimzorzonat.
— « Am un măgar în grajd, o frumuseţe,
Şi*ar vrea vorbireamtortochiată s<o înveţe,
S*ajungă şi el orator. »
— « Nimic, răspunse şarlatanul, mai uşor! »

De cheltuieli ca să'i ajungă,
Prinţul îi dete aur mult, o pungă,
Gabia în zece ani avea să fie
Burduf, şcolarul, de filosofie.
Curteniid zic: — «Să bagi de seamă,
Domnule Nuştiucumtecheamă.
Cu prinţul nud de joacă, şi te*aşteaptă
Pedeapsă aspră, însă dreaptă.
Să nu dai greş, că spînzură în piaţă
Momîia leşului matale de paiaţă.
Nu te băga, de nu te simţi în stare
Să faci un doctor cu patru picioare. »

Meşterul zise: — « Vom vedea,
în zece ani dă ortul popii careva,
Din trei cîţi sîntem, ţineţi minte bine,
Măgarul, prinţul şi cu mine. »

LUPUL CIOBAN

Un lup mîncase, cu încetul,
Din turmă mieii ei tot anul
Şi se crezu deştept, şiretul,
Să facă^apoi şi pe ciobanul.

Şi*a pus opinci, iţari, cojoc,
Şim bete fluierul de soc,
Şi, meşter nentrecut în dibăcie,
Ar fi fost parcă ispitit să scrie
Cu slove roşii, de ţidulă:
« Eu sînt ciobanul vostru », pe căciulă.

Scapropie de staul şi cioban,
Care dormea cu capul pe buştean.
Dormeau şi cîinii, şi dormea
Turma, şi ea.

Făţarnicul, crezînd sămşele
îndeosebi pe mieluşele,
Adaose la port şi glasul.

N^aduce însă anul ce aduce ceasul,
Şi s*a stricat dintr*o greşeală
Omtreagă bună socoteală.

Căci ghiersul lui trezi ciobanul,
Dulăii, turma, toroipanul.
Biet măscăriciul, încurcat în straie,
Nu mai putu să scape de bătaie.

De>ai lua*o, javră, iute sau domol,
Tot, într*o zi, te dai de gol.

COARNELE CERBULUI

Se oglindea un cerb în iaz,
înfumurat, dar cu necaz.
La nişte coarne mîndre şi măreţe
Răspund nişte picioare, nişte beţe.
Ce cap şi ce copită!
împărechierea e nepotrivită.

Sus, ramurile se lovesc de cer şi curcubeie,
Şi, dedesubt, de*abia nişte crîmpeie
Cu pasul strîmb, pe vîrfuri, şi sucit.
« Tare*s frumos, — îşi zice, — dar tare*s şi pocit. »
Vorbind aşa, cu vorbe ca şi noi,
L*a pus pe cerb pe fugă un copoi,
Şi ca să scape teafăr, el, uşure,
A nimerit de>a dreptul în pădure.
Acolo, coarneled încurcă,
Ori îşi scoboară capul, ori şid urcă,
O ramură de corn în cîte*o cracă
împiedecînd picioarele să treacă.
Coroana lui bogată, răzbind prin cîteşicîte,
bo scapă de primejdii picioarele urîte.

Atunci se dumireşte şimţelege
Cît îl slujesc podoabele de rege.

MĂGARUL ŞI CÎINELE

Măgarul blînd şi cîinele la fel
Mergeau la drum, măgar lîngă căţel,
Şi cu stăpînul după ei,
Tăcuţi cîteşitrei.
Stăpînul adormi întnun imaş.
Păştea măgarul drăgălaş.
Murind de foame, cîinele îi spuse:
— «Ai o dăsagă printre catrafuse.
Apleacă'te niţel pînă la cîine,
Să ia şi el un drob de pîine. »

Măgarul, socotind oar pierde
O gură de păşune verde,
Rămase surd, şi doar întru tîrziu
Dete răspuns: — « Aşteaptă*mă că viu.
Şi*aşteaptă şi jupînul să se scoale,
Şi intrimdatăm drepturile tale.
Are sa*ţi dea tainul cuvenit.
Nu te grăbi: nici eu nu sînt grăbit. »

Dar nu ştiu cum ieşi ca din pămînt
Un lup, şi el flămînd.
Măgarul cheamă cîinele într*ajutor.
— «Fii, dragul meu, mai înţelegător,
Zise Grivei, şi nu te turbura,
Pîn' ce stăpîn' tu nu s*o deştepta.

Nu te grăbi: nici eu nu sînt grăbit.
Duminică de*abia te^au potcovit.
Ai, slavă cerului, potcoave noi.
Dă şi tu cu copitele de dinapoi. »

A dat? N>a dat?
Nu mai cutez sa spui **ce** s<a*ntîmplat.

1^ i

ŞOBOLANUL CUVIOS

Un şobolan scîrbit de lume —
Nud ştiu pe nume,
Dar baş cunoaşte, dacă baş vedea,
Ori după grai, ori pe giubea —
într*o*ntristată după*prînză
S*amstrăinat, ascuns întrmn burduf de brînză.
Smerit, călugărit,
Şi cu canonul lui de schit,
Nud mai lipsea nefericitului nimic:
S*a îngrăşat şi s>a făcut voinic.
Căci Dumnezeu e milostiv cu cei
Ce semgrijesc de pielea de pe ei.

Odată, apăsaţi de un năduf,
Trei şobolani veniră la uşă, la burduf.
Vestita capitală a patriei, Chiţcanii,
O'mpresuraseră duşmanii:
Pisicile şi cotoşmanii;
Şi deputaţii ei mergeau din ţarăm ţară
Să capete*ajutoare dinafară,
Cerînd cîte ceva, cîte puţin,
Cît inimad mai lasă pe creştin.
— « Dragilor, — zise către*aceşti, —
Nu mai slujesc la cele pămînteşti.
Ce poate face un sărman
De pustnic, daoar fi şi şobolan?

O să mă rog lui Dumnezeu
Dintru adîncul sufletului meu
Să vă ajute, să vă dea izbîndă,
Şi poate să aveţi noroc. »

Sfîntul, mîhnit, cu voce blîndă,
închise bine uşa burdufului, la loc.

BROASCA.ŢESTOASĂ ŞI IEPURELE

Pentru scurtare, m povestirea mea,
Broaştebţestoase o să'i zicem Ea,
Şi iepurele — El se va chema.
încolo, tîlcul ei cu cel din cărţi e cam la fel.

Ea puse rămăşag cu El:
— «Vrei să te iei lamtrecere cu mine?
M*aş prinde că te bat, vecine! »

îi spuse Ea. Răspunde El: — « Ţestoasă,
Ce, nu eşti sănătoasă?
Cu mine tocmai tu te pui?»
Dar Ea răspunde lamfruntarea lui:
— « Cu toate astea, ţin prinsoare! »

El semvoi, jignit, şi fiecare
Lăsă zălog la o răchită verde
Cîştigul ced va pierde cine pierde.
Pe noi nu ne priveşte cum s*au înţeles
Şi ce judecător a fost ales.

Iute cum e, şi sprinten, El
Din patru fugi ar fi ajuns la ţel.
Dar îi e scîrbă de*a porni cu Ea la rînd
Şba cîştiga prinsoarea prea curînd.
Miroase iarba, roade. Treapta lui îi cere
Sămceapă cu întîrziere.

Ea*şi vede, liniştită, de drumul din nucet
Şi se grăbeştemcet, încet.
Dispreţuind prinsoarea, El se joacă.
Dar cînd a mai rămas de străbătut oleacă,
Iată că şi El. pleacă.
Porneşte ca săgeata.

La ce folos! Prinsoarea lor e gata!
Căci fără ca povestea mea să mintă,
Ea şi^ajunsese cea dintîi la ţintă.
Ţestoasa zise: — « Ce*ar fi, frăţioare,
De*ai mai căra şi*o casă turn spinare? »

STEJARUL ŞI GHINDA

Un grădinar, mirat din cale*afară
Că pepenele creştem vrej ca pe o sfoară,
Zicea că Dumnezeu, fărămdoială,
S*a înşelat la socoteală
Cînd zămislise lumea şi pe om.

« în locul lui, eu Laş fi pus în pom.
Coleam copaci frumos ce i*ar mai sta:
Copacul mare, poama tot aşa!
Nu s>a gîndit Cel veşnic ca, măcar,
Sămtrebem treacăt şi un grădinar.
De nenţeles, o ghindă cît un degetar
Să se răsfeţe tocmai în stejar,
Şi pepenii, săracii, aninaţi de*o vînă,
De*a buşile să se tîrască prin ţărînă.
E o scăpare mare din vedere,
Şbmi pare rău că n*am nici o putere! »
îşi zise grădinarul înţelept,
Mîhnit că e şi om deştept.
Că,mtnadevăr, nud mai da gîndul pace,
Văzînd că ce nu trebuie se face.

Atunci, semtinde subt stejar şi doarme dus.
O ghindă s*a desprins de sus

Şi ha lovit în nas, ca dracul.
Nemulţumitul înţelese bobîrnacul.
Frecîndu*şi locul nimerit în vis:
« Bine că n#a fost pepene! » şi*a zis.

VULPEA ŞI STRUGURII

Pribeagă şi lihnită de foame, dă de*o vie
Cu nişte struguri rumeni, frumoşi, de razachie.
Ciorchinibs plini, şi vulpea, de sine înţeles,
Ar fi mîncat cu poftă şi nici ivar fi ales.

Dar, lamdemîna labei, omipiedecă s^ajungă
Pînă la ei zăbreaua ulucilor prea lungă
Şi ghimpiim care gardul e prins şi împletit.
Ciorchinele^ aproape de bot. S*a tot sucit,
S*a ridicat, semţeapă şid lasă gura apă.
« Ce struguri verzi şi acri! oftează. Nu*s de teapă
Şbs prea cruzi. Mie gustul ce*mi placed
de stafidă.
Nu*mi strepezesc eu dinţii cu*această aguridă. »

CÎINELE Şl UMBRA

în lumea noastră ce ni se năzare
Ne poate amăgi pe fiecare,
Dar căpiaţii şi nebunii umblă
După nălucă, după umbră.
Ei ne*amintesc, cu scop sau fără scop,
De cîinele strămoşului Esop.

Trecînd pe punte, nu ştiu ce miros
L*a păcălit să caute în jos.
Ori boieresc, ori cîine de la tîrlă,
El se uita tot într*o gîrlă
Şi, de boier ori de cioban,
Ducea în dinţi tot un ciolan.

Dar umbram rîu ba ispitit
Cu alt ciolan, mai mare şimtreit.
Vrînd săd apuce, se aruncăm apă,
Pe cînd ciolanul bun din gură*i scapă.
Era cît pe aci să se şbnnece
în apă goală, turbure şi rece;
Şbabia ieşind la mal, sărmanul,
Pierdusem iaz şi umbra, şi ciolanul.

Camvăţătură, să rămînă
Proverbul înţeleptului plugar:
Nu da, băiete, vrabia din mînă
Pe cioara, zic, din par.

CORBUL ŞI VULPEA

Cumătrul corb ţineam plisc o bucată
De caşcaval, furată.
Cumătră vulpe, trasă de miros,
Vorbi cu el de subt copac, de jos:
— « Măria Ta, — îi zise, — să trăieşti!
Că tare mîndru şi frumos mai eşti.
De#ai fi la gbiers cum te arăţi la pene,
E lămurit, cu ochi şi cu sprîncene,
Nu vreau să mint, dar nici nu vreau să neg,
Că eşti minunea codrului întreg. »
El, măgulit de>această cuvîntare,
Voi să dovedească ced în stare:
Deschide pliscul, caşcavalul cade.
Vulpea id ia şid ţine, cum se cade,
O altă cuvîntare: — « Domnul meu,
O să temvăţ acum ceva şi eu.
Linguşitorii se înfruptă de la cei
Ce cască gura ascultînd la ei.
Lecţia mea, văzuşi, nu te*a costat
Decît un colcovan de caş furat. »

GREIERELE ŞI FURNICA

Şba pierdut vara cîntînd.
Greierele, şi, flamînd,
A văzut, aşa, deodată,
Pornind viscolul să bată.

Nu se pomenea fărîmă
De gînganie sau rimă;
Şi nemaigăsind nimica,
Dete fuga^mpleticit
La vecina lui, furnica.

Muşuroiul sta clădit,
Plin cu tot ce*ai fi rîvnit.
Magazia cu făină
Era subt o rădăcină;
Şi, la rînd, în multe caturi,
Erau saci cu mei pe paturi.
Adunaţi întno firidă,
Sîmburi roşii de stafidă,
în dulap şbntrmn sertar,
Mălai galben şi zahăr.
Ouăle cu coaja mică
Erau ouă de furnică,
Căci cumetrele îşi fac
Prăjituri şi cozonac.

întrmn beci închis cu scoabe,
Boloboace: struguri boabe.
Va să zică, un belşug
Rînduit cu meşteşug.

— « Mă rog, maică, dumitale,
Sînt în picioarele goale.
Am rupt opinci şi obiele,
De calc de*a dreptul pe piele.
Straie, ce mai am pe mine,
De gol ce*s, mbe şi ruşine.
Am rămas de capul meu,
M*a uitat şi Dumnezeu. . .

Luat de vînt, tîrît de apă,
Plăpînd ca foaia de ceapă,
încă de la arătură
N>am mai pus nimic în gură.
Să mă ierţi, de nemîncare
S*a prins burta de spinare.
Uite ce ţbaş fi cerut,
Niscai boabe de împrumut...
Pînă pe la Mărţişor. . .
Vreau să rabd, dar să nu mor.
Şi mă jur, ba spus, că#ţi voi
Da cu dobîndămnapoi.
Poţi sămtrebi dacă nu sînt
Om cinstit şi de cuvînt. »

Ce păcat că gospodina
E zgîrcita, bat*o vina!
în loc să ia din cămări
Şi să dea, pune întrebări.
Că aşa o fi bogatul,
Darnic mai vîrtos cu sfatul.

— « Curn de ceri cu împrumut?
Astă*vară ce*ai făcut? »
Zise potrivindu*şi baba
Negribi ochelari cu laba.
— « Ce să fac? De mbe iertat,
Astă*vară am cîntat.
Am cîntat crbcri, grbgri,
Nopţi cu nopţi şi zi de zi. »
— «Ai cîntat? îmi pare bine!. . .
Acum joacă, dacă*ţi vine! »
Şi calica de mătuşe
Trînti ivărul la uşe.

MOARTEA LEULUI

A murit. S*au adunat
Dobitoacele s*aleagă
Şi să puie*alt împărat
Peste ţara lor întreagă.

Supăratei da mereu
Stăpînirea unui leu,
Fiecare din jivine
O rîvnea cam pentru sine,
în nestare să*şi mai ţie
Nasul sus, de semeţie,
Şi răbdînd cu greu s*aştepte
Jilţul nalt cu şapte trepte.

Iată că întîiaş dată
Trebuieşte încercată
Cui coroanad stă mai bine,
Spre a şti cui se cuvine.
Dar nici uneia aproape
Nud stăm cap sau nud încape.
Unora ori lid prea mare,
Ori prea strîmtă la purtare.
Altora, umflatem carne,
Nu le prea şedea, de coarne,
Ori lbera, fără sămipungă,
Mult prea mult urechea lungă,

Un cucui prea gloduros.
Nu intra, mă rog frumos,
Nici de*a dreptul, nici pe dos.
Cînd veni la rînd maimuţa,
O dădu de*a tărtăcuţa.
Călărea, descăleca,
Se pocea, se izmenea,
Omtorcea ca o tichie,
Ingînînd a psaltichie.

jocul ei nemaivăzut
ha fost bîlciului plăcut
Şi era să ne*aleasă
Cît pe*aci împărăteasă.

Dar se auzi de sus
Vocea leului răpus:
— « Văd că v*aţi cam întrecut.
Nu sînt mort, m*am prefăcut! —
A strigat stăpînul, viu. —
Am voit numai să ştiu,
Dacă mor, anume cine
E, din voi, mai breaz ca mine! »

ŞOARECII DE ŢARĂ ŞI DE CÎMP

Şoarecele din oraş,
Proprietar şi bogătaş,
A poftit la el, pe vară,
Şoarecele de la ţară.

Nu*mi aduc prea bine*aminte,
Era şef, sau preşedinte?
Dar, pe cît am înţeles,
Era şoarece ales,
Şi chemase la ospăţ
Pe un văr cu traista*n băţ.

Cam nătîng şi cam sfiios,
Numdrăznea sa şadă jos.
Nici să calce pe covoare,
Nici măcar să steam picioare,
Şovăind între bucăţi,
Farfurii şi bunătăţi.

— « Ce ai, dragă frăţioare,
Nu ţbe poftă de mîncare? »
— « Slavă Domnului, mbar fi,
Aş mînca, m*aş ghiftul,
însă vezi că nici n*apuc
Sămtind mina şi să*mbuc.

Ori că scîrţîie ceva,
Ori păşeşte cineva.
Dau să iau, şi mbe cam frică
Şi tot cheful mi se strică.
De altfel, şi dumneata
Te temi parcă de ceva.
Văd oasculţi pe ciugulite,
Cu urechile ciulite. »

Se trînti atunci o uşe.
Ei, cu dumicaţiim guşe,
Au fugit de*a berbeleacul,
Şi bogatul, şi săracul.
(Aşa*i datul şi la şoareci:
Unul blană, altul cioareci.)
Zgomotul cînd n*a mai fost,
Cel de cîmp, ţăran şi prost,
N*a mai vrut nici mort să vie
Iarăş în sufragerie.

— « Mulţumescu*ţi, — zise, — frate.
Am venit pe nemîncate
Şi mămtorc cum am venit,
Tot flămînd şi mai lihnit.
Mă întorc la minem sat
Să mă satur cu păsat.
Dacă te apucă strechea,
Să tragi numai cu urechea,
Ce se mişcă, ce se scoală,
îţi rămîne burta goală.
La bordeiul meu e pace.
Geamul doarme, uşa tace,
Şbn culcuşul meu, stăpîn,
Nu trăiesc cu fricam sîn. »

STEJARUL ŞI TRESTIA

Stejarul zise trestiei, cu care
Nu ştiu pe unde s*amtîlnit din întîmplare
— «Tulpina tad prea fragedă şi, vai!
Cuvinte să te plîngi destule ai.

O vrabie pe moţul tău, din fugă,
Atîrnă cît o buturugă,
Şi firul cel mai slab de vînt, cînd trece,
Iţi face capul să se plece,
Pe cînd al meu, cît piscul, cît un munte,
Ştie furtuna mare să omfrunte.

Ce ţie>ţi este crivăţ, la mineri o şoptire.
încai, de*ai creşte, zveltă şi subţire,
în adăpostul meu de frunză,
Te*aş fi scutit de vînt, să te pătrunză.

Dar tu te naşti, de obicei,
La marginile lumii şbn mlaştinile ei.
A fost nedreaptă soarta cu tine, soră drag
Că te*a lăsat străină, plăpîndă şi pribeagă.

Ea, trestia, răspunse: — « Ești bun și ţbeste milă
De trupul meu prea gingaş, de copilă;
De vînt n*am a mă plînge:
Tulpina*mi semcovoaie, nu se frînge.
Mai grijă mbe de tine. Din bolţile cerești,
Tu, fulgerat de trăznet, întreg te prăbușești. »

Și nu sfîrși, că neguri și vînturi dau năvală,
Se^aruncă, se adună, se răscoală,
Sparg zările, zmulg codrii, răstoarnă și înneacă.
Stejarul pune pieptul, iar trestia se pleacă.
Şbntr*adevăr, stejarul se nărui deodată,
De zgudui pămîntul, căzînd dintr*o bucată.

Da, trestia rămîne, firavă și plăpîndă,
Şi broaştele vor spune că şbastad o izbîndă.

OALA DE FIER ŞI OALA DE PĂMÎNT

Oala de fier pofti pe cea de lut
Să facă, avînd vreme de pierdut,
Călătorie lungă împreună.

— « Te*aş însoţi cu voie bună,
Dar stau mai bine lîngă vatră.
Ar fi dcajuns un colţ de piatră,
Şi m#aş întoarce bucăţele.
Tu eşti mai grea, ai altă piele,
Mai tare şi mai groasă.
Eu nu mă mişc, tu du*te sănătoasă. »

— « Haide la drum, că ori pe unde^apuci,
Te ocroteşte pavăza de tuci.
Să*»ţi iasă fricile din cap,
Că eu mă pui la mijloc şi te scap. »

Oala de lut primeşte. Cea de spije
Se*aşează*alături şbi purta de grije.
Pornind pe cîte trei picioare,
O iau încoa şimcolo, la plimbare,
Printre făgaşe, prin pietriş,
Tîrîş, grăpiş,
Se cam ciocnesc şi sună.
Călătoria nud prea bună.

Şi n*au făcut din paşi nici jumătăţi,
Că şi sări oala de lut în cinci bucăţi.

Pe*aşa tovarăş, blînd din caloafară,
Nu te mai superi nici cînd te doboară.

CÎRPACIUL ŞI BOIERUL

Umblînd cu sula peticul săd dreagă,
Cînta cîrpaciul ziuamtreagă,
Prea mulţumit cînd isprăvea să puie
O talpă bine prinsăm cuie.

Vecinul lui nici nu cînta, nici n*avea somn.
Era un om bogat, un domn.
Fecior cu stare, de bani gata,
De pe la unchi, mătuşi, de pe la tata,
Şi huzurind trîndâv, cînd aţipea puţin,
II şi trezea cîrpaciul cu cîntecul. Ce chin!
Că de s*ar vinde somn în piaţă,
Ar cumpăra şi dînsul un coş, de dimineaţă.

Chemînd pe cîntăreţul năzdrăvan,
L#a întrebat: — « Tu ce cîştigi pe an ? »
— «Pe an?. . . Mă trece năduşeala.
Boierule, noi facem altfel socoteala:
Ce înnădim de azi pe mîine,
O pîine azi şi mîine*o pîine,
Şbaj ungem la sfîrşit de an
Din colcovan în colcovan. »

— « Atuncea zi:
Cam cît cîştigi pe zi? »
— «O zi mai mult, şi alta mai puţin.
Şi n*ar fi rău, dar trebuie să ţin
O sumedenie de sărbători:
Pe lună de opt, nouă ori,
Nu ştiu de unde taica popa scoate
Atîţia sfinţi şi cîte toate. »

Rîzînd de nerozia cîrpaciului, îi dete
Un sac de bani boierul, zicînduâ:
— « Na, băiete,
Şi ţined pentru tine, să fii şi tu bogat. »

Cîrpaciul doar n*a leşinat.
Atît bănet i se părea cad vis,
Şi noaptea ochii nu şba mai închis.
Averea şbamgropat*o lîngă zid,
Şim loc să doarmă, a păzit.
S*a frămîntat, a tresărit.
Pisicile din pod şi pe acoperiş
Veneau săd ia comoara pe furiş.
De cînd ajunse şi el om avut,
N*a mai cîntat cîrpaciul, şi glasul şba pierdut.

Şi într*o zi se duse drept la domnul:
— « Boierule, — îi spuse, — dămai cîntecul
şi somnul,
Şi îţi muncesc, cucoane, un an fără parale!
Dar iamnapoi dăsaga dumitale! »

NEVĂSTUICl ŞI ŞOBOLANI

Două neamuri, va să zică,
Nevăstuică şi pisică,
Şoareci şi cu şobolani,
Sînt în luptă şi duşmani.
Cei din urmă au noroc
Că la găuri nu e loc
De intrat, căci întreit fel
Ar fi moarte cu măcel.
Nevăstuică, de*ar intra,
Rînd pe rînd bar sfîşia.

întrmn an, nu ştiu ce an,
împăratul şobolan
Ridicase o armată
Cu şobolănimea toată,
Avînd strînşi pe lîngă ei
Şoarecii mai mititei.
Nevăstuicile, şi ele,
Au scos arme şi drapele.
Cum în cronici se arată,
Lupta fuse deocamdată,
Deşi grea, nehotărîtă.
Ostile se întărită.
Sînge de batalioane
îngraşă mii de pogoane.
Şobolanii militari
Aveau pierderi foarte mari,

Şi cînd fu mai tare toiul,
Şobolanii pierd războiul,
împăratul, regii, prinţii
Au muşcat pămînt cu dinţii.
Generalii Artarpax,
Psicarpax, Meridarpax,
Plini de mîl şi pulbere,
Cearcăm van să spulbere
Un vrăjmaş biruitor,
Şba fost vai de capul lor:
Toţi au luat*o la picior.
Pleava mai găsi scăpare
Din furtună şimcleştare,
Că fugind intra cu ceatam
Găuri pregătite gata.
Voievozii şi boierii,
Cei cu frînele puterii,
Sus, ca luna peste hăuri,
N*au putut intra pe găuri,
îşi puseserăm cap pene,
Chivăre pînăm sprîncene,
Fie ca o cinste mare,
Fie ca sperietoare,
îngroziţi că nu încap
De coroanele din cap.

Căpăţînamcoronată
Pierde cumpătul deodată.
Apucată la strîmtoare,
N*are cale de scăpare,
Şi la cîte*o cotitură
Piere printr*omcurcătură;
Pe cînd mulţii, din popor,
Ies din cumpănă uşor.

PIELEA URSULUI

Doi prieteni, strîmtoraţi de toate cele,
Vîndură cojocarului o piele,
A unui urs din codru, încă viu,
însă pe care trebuia, cum ştiu,
Săd prindă, săd jupoaie, pentru blană.
Peste blănar căzuse o pomană,
Căci dintrmn urs avea să scoată
Aproape o avere, dintr*odată,
Şi, bucuros, se şi vedea că toarnă
Vreo două şube calde pentru iarnă.
Nu era vorba de un urs oricare.
Ursul vîndut era atît de mare,
Că rege putea fi la urşi, ori împărat.
Tocmeala repede s<a şimcheiat.
Pielea, de marţi, era să fie dată joi.

S*au pus la pîndăm codru amîndoi,
Şi iată namila separată,
Sosind în pielea ei adevărată.
De*acasă, vitejia se înşeală:
Ei n*au pus frica* n socoteală.
Unul se suie fugamtrmn stejar,
Cu inima în el cît un ţînţar,
Iar cellalt se trînteşte la pămînt,
Făcînd pe mortul şi tăcînd mormînt.

Ştiind că ursul, mort, nud mai mănîncă,
îşi ţine răsuflarea pe cît mai poate încă.
Ursud întoarce. . . Doamne! parcări venise
ceasul;
îl pipăie de*aproape, pune nasul,
Dar, prost cum e, s*a păcălit.
— « Degeaba, — zise, — ăsta a murit!
Și dacăd mort, numii pasă. »
Şi pleacă, cine ştie unde, poate*acasă.

Vitejii se făcură de ocară.
Cel din copac cu grijă se scoboară,
Și, tot cu grijă, cel de jos se scoală,
Şi amîndoi sînt galbeni, ca ieşiţi din boală.
— « Ce spaimă am mai tras, măi frate,
Sînt ca şi mort, mai mult de jumătate.
Cu pielea ce făcurăm, aşadar? »
— « Şi mi'mi spui ce ţba spus, măcar,
Cînd ţba pus botul la ureche ? »
— « Iacă, mba spus o vorbă veche:
învaţă*te doacuma minte,
Să nu vinzi pielea ursului mai dinainte. »

URECHILE IEPURELUI

Rănit odată, leul, de#o cornută,
Dădu porunca binecunoscută,
Să fie izgonită, de îndată,
Orice făpturămcornorată;
Să nu mai vadăm codrul lui
Coarne şi corn de*al nimănui.
Deci capre, ţapi, berbeci şi oi,
Cerbi, căprioare şborice soi,
Cu toate vitele cornute,
Plecau grămadă să se mute.

Un iepure, zărindu^şi la lumină
Urechile de umbră, i se^anină
De sufletul lui mic omgrijorare:
Să nu cumva, aşa, din întîmplare,
Pe negîndite, ori şi pe gîndite,
Să i se ia urechile ciulite
Drept nişte coarne, şi, atunci,
Mai poţi urechile să ţi le*arunci?
Cu grija asta s*a şi dus
La greiere, alături, şi ba spus:
— «îmi pare tare rău, vecine.
Venii să*ţi spui că eu te las cu bine.
îmi iau tot neamul şi mă mut,
Ca nud nici unul dintre noi mai ciut.

Mbe teamă că urechile*au ajuns
Şi ele coarne de împuns.
De*am fi ştiut la timp, ni le>am fi tuns. »
Dar greierul, cu cap, camtotdeauna,
Răspunde, judecînd: — «Păi ce,*i totuna?
Cornul e corn, urechea e ureche,
Aşa v*aţi pomenit, din vremea veche.
Rămîi la vatră, liniştit,
Că nu doar singuri voi vi legaţi croit. »
— « Lesne de zis, — răspunde cel fricos. —
Vor fi numite coarne! De prisos
Că sînt urechi. Tot coarne ies!
Pot zice nu? N*ai înţeles
Că dacă vorba vor să o răstoarne,
Nişte urechi ajung să*ţi fie coarne?
Bine de tine, prietene, încai,
Că nici urechi, nici coarne n*ai. »

LEUL ŞI MUSCA

— « Du*te de#aici, odată, scîrboasa scîrnăvie! »
0 alungase leul, cu ciudă şi mînie.
Ea, cea mai mică muscă, şi poate că ţînţar,
Venea, pleca şi iarăş venea, pleca şi iar. . .
Aproape nesimţită şbaproape nevăzută,
Căta război cu fiara din codri mai temută.
— « Mă sperii, crezi, de tine? De faima ta de
rege?
Puţin îmi pasă, rabdă şi înghite: îvai ce*alege.
Pe boi, mai tari ca tine, îi mîn de colomcoace
Şid şi întorc, ciupindud cum vreau, de unde#mi
place. »
Scoţînd atunci trompeta, ea bîzîie, — şbo vede,
Dînd rotogoalem aer, pe sus, că se repede.
1 se înfigem ceafa muşcată ca de cleşte.
De usturime, leul, turbat, înnebuneşte
Şi spumegă şi rage, stîrnit, cu ochi de foc,
Demcremenesc de spaimă jivinile pe loc:
Tot vaierul din codru şi fricilem păşune
Le iscă cea mai stearpă şi slabă spurcăciune,
înţeapă ba spinarea, ba botul; se strecoară
Cînd în urechi de*a dreptul, cînd intră pe o nară.
De*a lungul şi de*a latul, cum face, cum nu face,
Netrebnica*i împlîntă în carne mii de ace.
Răzbit, şi de ruşine, puternicul ar plînge.
Cu ghearele şi colţii se scarpină la sînge.
Necazul şboboseala munciră săd doboare,
Şi musca, din bătaie, ieşi biruitoare.

Dar alergînd prin lume cu trîmbiţa la gură,
Să*şi strige biruinţa voioasa secătură,
Ea nimerim reţeaua unui paing pitit,
Şi lupta dintre muscă si leu s*a isprăvit.

Aş vrea ca din această poveste, ceri, nu ceri,
Să tragem, de se poate, vreo două încheieri:
întîia, că duşmanii cei mari sînt cei mai mici,
Şba doua, că se poate să scapi de hopul mare,
înnămolit, la urmă, în fleacul oarecare.

MĂGARUL GALEŞ

Ca să se facă mai iubit,
Măgarul pe stăpîn ba măgulit.
« Ced asta ? — se întreabă el, —
Că javra aia de căţel
Trăieşte cu stăpînibn dormitor,
De paroar fi copilul lor;
Pe cînd spinarea mea scalege
Numai cu joarde şi ciomege?
Face frumos, cu labele^atîrnate,
Şid pupă toţi, şi nimenea nud bate.
Dacă atît ajunge, mă învăţ
Să fac ca el şi eu, să mă răsfăţ. »
La gîndul ăsta, cel mai fericit,
Stăpînul s*a şi pomenit
Căd mîngîie măgarul pe bărbie,
Cu o copită grea, cu stîngăcie,
Trăgînd^o dintr*o murdărie,
Şi, ca să fie şi mai mîngîios,
Cu zbieratul lui lung, melodios.
însă, în loc de zahăr şi bomboane,
Pun'te pe el cu bîta, mă Ioane!

Povestea este toată:
Să nu'ţi schimbi firea dată
Cu altamiprumutată.

LOVITURA MĂGARULUI

Stăpînul, spaima codrilor lui, leul,
îşi duce^acum, plîngînd amarnic, greul,
împovărat de ani din vremeaâ bună,
Şi*aproape mort, supuşii'i se răzbună.
Sprintenul cal i*aruncă o copită,
Boul un corn, ***şbn*** carnean prăpădită
Şi lupul îşi înfige colţii.
Nefericitul leu, în clipa morţii,
De*abia mai suflă,m larmă şi tumult;
Cînd iată şi măgarul. — « N u : asta e prea mult, —
Suspină leul. — înţeleg să mori,
Dar, dînd şi ăsta, mori de două ori. »

CALUL ŞI LUPUL

Dedesem primăvara.
Şbun lup, odinioară,
Zărind un cal păscînd,
Şba pus ceva de gînd,
Să facă ced, anume,
Ştiut de*omtreagă lume.
Şi începu să*şi zică:
« Ce bună bucăţică
Pe zilele de mîine,
Mîncată fără pîine!
Păcat că nu e oaie
Şid mare cît o claie.
E musai, fel şi chip,
Să caut un tertip. »

Se*apr6pie*aşadar,
Tiptil, cu pasul rar,
Salută, se alintă.
— « Sînt doftor, — se prezintă,
Şi te zării firav.
Poate că eşti bolnav,
Căci altfel nu se poate
Să paşti în libertate,
Aşa, şi dezlegat.
Să nu fii supărat.

Am buruieni şi leacuri
Temeinice, nu fleacuri,
Şi vindec, de minune,
Cu pir şi din păşune,
Şi bolile la cai.
Spune*mi cinstit, ce ai?
La roib, bălan sau murg,
Mai sînt şi bun chirurg. »

Dar calul înţelese
Ce soi de interese
Făcea pe lup, la cină,
Expert în medicină.
Și zise: — «Ia vezi, frate,.
Copita de la spate.
Nu pot să văd, de gură,
De*i bubă, umflătură
Sau ce, că mă tot ţine.
Și uită*te mai bine.
De*ţi este meşteşugul
Să*mi vindeci beteşugul,
Cîştigi clienţi o mie,
întreaga herghelie,
Toţi mînjii şi*armăsarii.
Ia puneaţi ochelarii. »

Și pe cînd lupul trece,
Chitind cum săd înşfece
Jurîmprejur, spre coadă,
Să pipăie, să vadă,
Potcoava şi copita
L>au dus de*a azvîrlita,
Și peste cap, grămadă
Cu falca marmeladă.

« Aşa i se cuvine, —
îşi zise lupum sine, —
Cui schimbă meseria
Şi ia doftoricia!
Te^apuci de doftorie,
De care n*ai habar,
Cînd toată lumea ştie
Că tu eşti măcelar. »

LUPUL ŞI CÎINELE

Unui lup îi mai rămase
Singură pielea pe oase,
Atît satele vecine
Erau păzite de bine.
Lupul, deci, ca un milog,
S*amtîlnit oun cîine dog,
Mare şi frumos, şi tare,
Rătăcit din întîmplare.
Se gîndea cu bucurie
Să se*arunce săd sfîşie,
însă greutatea toata
Eramtîi ca să se bată,
Căci, din faţă şi din dos,
îl vedea primejdios.
După ce s*a mai gîndit,
Se apropie smerit,
Şim cuvinte chibzuite,
începînd săd felicite,
Căd voinic, frumos şi gras,
Nu ca el, flămînd şi tras.
Dog răspunse: — « Orişicine
Poate fi frumos ca mine,
Vreau să zic: şi dumneata.
Nu mai ai ce aştepta.
Ieşi din codru, maţe goale,
Unde toţi ai dumitale,
Prigoniţi şi haimanale,

Au ajuns ca vai de lume.
Fă o treabă, ia*ţi alt nume.
în pădure mori de foame,
Pierzi mereu din kilograme,
N*ai, colea, asigurate
Trei fierturi, pe săturate;
Toată viaţa, frîntă, ruptă,
Ţbe o spaimă şi o luptă.
Ia*te numai după mine
Şbo s^ajungi cum e mai bine! »
— « Şi ce trebuie să fac ? »
Zice lupul, cam buimac.
— « Mai nimic nu ai să faci,
Aperi curtea de săraci.
Cine cere de pomană,
Te repezi şid pui pe goană.
Şi te guduri la stăpîni,
Care, linşi, ţin mult la cîni,
Şi urmează leafă grasă,
Tot ce cade de la masă;
Cu grămada, după toane,
Oase, zgîrciuri şi ciolane,
Şi, lăsînd în pace băţul,
Pe deasupra, şi răsfăţul. »
Lupul îşi ieşi din fire
Şba şi plîns de fericire.
Dar mergînd pe calea bună,
Lupul, dogul, împreună,
Lupul gîtul ba zărit
Dogului cam jerpelit.
— « Ce e asta? » bamtrebat.
— « Nud nimic prea însemnat... »
— « Cum nimic? Ţbe ceafa roasă. »
— « Zgarda lanţului de*acasă,
Poate, gîtul mi ba ros... »
— «Zgardă? Lanţ? La ce folos?
Eşti legat? Nu poţi pleca
Şi umbla în voia ta? »

— « Nu oricînd, dar ce*are*a face ?
Şi mă mir de ce nu*ţi place! »
— « Cum să ivaibă? Are, are.
Eu nu vreau aşa mtncare. »
Şi, de groază şi de jind,
Iacătăd pe lup fugind,
Şi de^atunci, — nici rob, nici slugă, —
O tot ţine întno fugă.

STATUIA

Cei mari, în mare parte, sînt nişte măşti de bal,
Şi ifosul de idol a prins, în carnaval,
La proştii, ca măgarul, furaţi de ce se vede.
Dar vulpea, dimpotrivă, scrutează şi nu crede
Pînă ce nu temtoarce pe dos şi nu descoase.
Şi dacăd vorba numai de aere frumoase,
Răspunde, ca odată, cînd amdrăznit să spuie,
Privind la o măreaţă și falnică statuie,
Turnată înlăuntru cu gol, ca un ghioc:
«Frumoasă căpăţînă, dar creier în ea, ioc! »

Cîţi prinţi nu sînt pe lume, pot rămăşag să pui,
Văzuţi pe dinafară, asemenea statui!

GAIŢA ÎMPĂUNATĂ

Cazuse*o păunită cloşcă, şi,
Precum se ştie, năpîrli.
O gaiţăd luă penele din coadă,
Gătindu'se cu ele de paradă.
Şi socotind că face cu coada ei minuni,
Se învîrtea fudulămtre păuni.

Dar unul o ghiceşte, şi păunii
O huiduie în cor, iar unii
O jumulesc cu ciocul, o dezbracă,
Şi, dusă astfel tot într*o tărbacă,
Gaiţa fuge şi, ciudat,
Şi gaiţele o gonesc şi*o bat.

Sînt şi^alte gaiţe hoinare,
Deşi cu două, altfel de picioare;
Şi ele se gătesc, mai pe curat,
Cu ceea ce avem de lepădat.
Podoaba lor se cheamă plagiat.

LEUL ÎNVINS

Se grămădise lumea, odată, mtîmplător,
La un tablou cu*o pildă de felul următor:
Coşgogeamite leul ucis, şi un pîrlit
De om alături, care, luptînd, ba biruit,
îi scapără mîndria în ochi, şi fiecare,
Paroar fi fost şi dînsul părtaş la vînătoare,
Simţea în el fiorii de luptător şi şef.

Trecînd şbun leu pe stradă, le*a mai scăzut
din chef.
Era un leu în carne şi oase, nu pictat.
A stat şi el o clipă la geam şi s*a uitat.
Şi zise: — « Bine, nu zic, aşa o fi pictura.
Izbîndad mai uşoară cu pensula şi gura,
Dar dacă şi de*ai noştri ar fi zugravi, se poate
Să vi se dea tablouri, cred, mai adevărate. »

DĂSAGA

Joe a chemat, odată,
Din păduri, suflarea toată.
— « Dacă cineva se simte
Slab la trup sau pe la minte
Şi nedreptăţit prea mult,
Să vorbească, şid ascult,
Şiti găsesc pe dată leacul.
Deocamdată mi#este placul
Să aud întîi maimuţa
Ce*i gîndeşte tărtăcuţa.
Spune, prin asemănare
între tine şuadunare,
Măsurat şi#n sus şim jos,
Cine este mai frumos?
Tu eşti mulţumită, tu? »
— « Foarte mult, şi de ce nu?
N*am şi eu patru picioare,
Ca oricare umblătoare?
Nici oglinda, jurdn*jur,
Nu*mi descoperă cusur.
Insă ursul, fratele,
Drept şi de^amdaratele,
N*are, văd, nici o figură
Pentru pictori şi pictură. »
Ridicîndu*şi laba stingă,
Părea ursul să se plingă.

Dar şi el se lăuda
Căd frumos, nu altceva,
Graţios şi elegant,
Dar rîdea de elefant.
Ar fi loc să i se ia
Din urechi cît o curea
Şi, lipindu'se pe noadă,
Să se^adaoge la coadă.
Şi e cîtămai movila
Şi urît: te*apucă sila.
Dar nici el, cît de mintos,
Elefantul lenevos,
Nu se lasă mai prejos,
Judecînd, pemghiţitoare,
Că balenad mult prea mare,
Iar mătuşile furnici
Spun că puricibs prea mici,
Şi că ele nu*s pizmaşe,
Căci se simt mai uriaşe.
Dar lui Jupiter ced pasă
De frumoşi ori de*o frumoasă?
ha trimis pe toţi acasă,
Fiecare fericit
Căd mai breaz şba ponegrit.

Cu lungimi de mii de coţi,
Noi bam întrecut pe toţi;
Lupi cu>ai noştri, miei cu noi,
De cum stăm pe*o treaptă doi,
Nouă orişice ispravă
Ne*o iertăm, fără zăbavă,
Mare, mijlociu sau mic,
însă celuilalt, nimic.
Făcătorul ne*a făcut,
încă de la început, —
Oamenii fiindud dragi, —
O păreche de dăsagi,

Zestrea lui de fiecare:
Un dăsag ne stăm spinare,
Celălalt ne'atîrnăm faţă
De o sfoară ori de*o aţă.
în dăsaga dinainte
Strîngem, să le ţinem minte,
Orice greş, orice greşală,
Căutate cu migală,
Ale celorlalţi. Dar toate
Ale noastre, şi păcate,
Le ascundem adunate
în dăsaga de la spate,
Care fiecare crede
Că n*o ştii şi nu se vede.

MUNTELE CARE NAŞTE

închipuit femeie şi mamămsărcinată,
Un munte, zice snoava, odată şi odată,
Cum că fiind pe cale şi gatam munci să nască
Şi vrînd isprava mare de toţi să se cunoască,
Nu contenea să geamă, să urle şi să zbiere
De ce avea să iasă din marea lui durere;
încît credea o lume că naşte uriaşul
Ori un judeţ cît ţara, ori cîtămai oraşul.
El a fătat la urmă,*n sfîrşit, ca vai de el,
Un pui de şoricel.

Cînd te gîndeşti la snoava aceasta, mai ales,
Care, minţind în vorbe, e plină demţeles,
Ţi se iveşte* n minte, aşa, un autor,
Care făgăduieşte, cu zgomot, tuturor
Că va cînta războiul Titanilor cu cel ce
Aruncăm aer trăznet şi fulger, să lemcerce.
Da, laudad frumoasă şi*o credem pe cuvînt,
Dar pîn' la urma urmei rămîne vorbăm vînt.

SOARELE ŞI BROAŞTELE

La nunta unui rege, poporul semtrecea,
De bucuria nunţii, să bea şi să tot bea.
Singur Esop îşi zise, văzînd atîtea ploşti,
Că bucuriad face pe oameni tînţi şi proşti —
Şi povesti, în treacăt, povestea următoare:
Că soarele, odată, umblînd să se însoare,
Popoarele de broaşte se plînseră de soartă,
Zicînd: — « Ce ne vom face cînd tînăra consoartă
Te pomeneşti că face şi vreo cîţiva copii?
Gun singur soare dacă mai poţi răbda să ţii,
Ce poate fi, de pildă, cu şase sori? Nud greu
Să vezi că seacă apa de tot din heleşteu
Şi ne uscam odată cu apele şi noi.
Adio stub şi rogoz şi cuiburile moi. »

Cred că sărmana broască, atît demgrijorată,
Nu prea era lipsită de dreapta judecată.

POPA ŞI MORTUL

Un mort era purtat, fireşte, cumtristarc,
La groapa lui, demmormîntare,
Şimn preot vesel se grăbea
Să scape cît mai iute de belea.
Mortul, purtat în dric, cum se cuvine,
Era împachetat frumos şi bine
Şi îmbrăcat cu*o haină numită, vai! coşciug
Şi care te fereşte de orice beteşug;
Cojoc de iarnă şi manta de vară,
De care morţii nu se mai dezbăra.
Popa şedea alăturea de el,
Bolborosindud fel de fel,
Molitve, psalmi, ectenii şi tropare,
Pe drumul cătremmormîntare.
— « Domnule mort, fii liniştit şi*n pace,
Că ţi*am cîntat tot soiul de condace.
Nu temgriji de asta, eu sînt gata.
Acuma mă priveşte numai plata. »
Sorbindu^şi popa mortul, din ochi, părea săd spuie:
— « Domnule mort, la stîlpi şi la căţuie
Ai de plătit atîta, şi*atît la luminări,
Şi başca de tămîie, pomelnic şi mucări».
El se gîndea, cu banii de slujbă, cared vin,
Să cumpere, pe seară, un boloboc de vin,
Iar unei nepoţele de a sfinţiei*sale
I se cădea o fustă frumoasă şi sandale.

Dar legănat de gîndul acesta prea plăcut,
Nu ştiu cum naiba s*a făcut,
Că s*au izbit coşciugul şi dricul de odată,
De s>a ales şi popa cu ţeasta sfărîmată.
Duşi amîndoi decioclim spinare, hopa, hopa!
L*a luat cu dînsul mortul şi pe popa.

De fapt, să nu te bizui în viaţă pe ce nud,
Ca popa, din povestea de*aci, pe mortul lui.

COCOŞELUL, COTOŞMANUL
ŞI ŞORICUŢUL

Întors din cîmp acasă, un şoarece, un pui,
Cam speriat, nici vorbă, în poala maicii lui,
De cele mai devale, pe foaia asta scrise:
— «O luasem într^acolo, peste hotare, — zise, —
Şi mă simţeam mai slobod, mai vesel şi mai
bine,
Cînd m*am găsit, ghici, mamă, în ţarină, cu
cine? —
Cu, — nici nu mai văzusem, — cu doi necunoscuţi:
Unul blajin şi dulce, drăguţ săd şi săruţi,
Şi altul numai ţîfnă, necaz şimtărîtare,
Cu vocea trîmbiţată şi aspră, ţipătoare,
în creştet cu o carne, şim lături, aninat,
Avea cîte un umăr de fulgi, ca de zburat.
Să fi văzut pe şolduri cum se bătea cu ele,
Răcnind ca un zănatic şimn apucat din Iele,
Şi coada lui fudulă, de penemcîrligate. . .
Eu am fugit, de frică mai mort pe jumătate,
Cu toate că, din fire şi mulţumită ţie,
Nu duc, se ştie, lipsă nici eu de bărbăţie. »

Astfel, puiandrul mamii, din poală, cocoloş,
Făcea portretul unui puiandru de cocoş.
— « L#am blestemat, — mai zise, — şi asta nu i*o
iert
Că m*a silit, un prieten cînd să mid fac, săd pierd.

închipuie'ţi că are o blană cum e*a mea
Şbi îmbrăcat ca şi noi, la fel, în catifea.
Bălţat, cu coadă lungă, smerit, ce bined prinde!
Privirea lui blajină doar rareori se*aprinde.
Urechile*s aproape, croite şi la el,
Ca şi la noi, cu sfîrcuri şi pîlnii cam la fel.
Şi cred că*i e simpatic şi domnul Şobolanul;
Mă îndreptam spre dînsul, drăguţul şi bălanul,
Cînd celălalt oun zbierat ţipat nva pus pe fugă. »

Dar ascultîndu'şi fătul ce lauded îndrugă:
— « Ăsta, — răspunse maica, — e, dragă, un pisoi.
Făţarnica blîndeţe bo ştim de mult şi noi.
El e cu neamul nostru de*a pururi în război.
Cocoşul, dimpotrivă, limbut ca un flăcău,
Nu cată nici cu gîndul să*ţi facă nici un rău,
Şi poate, cine ştie, să ne slujească el
Vreodată de friptură cu sos, ori ostropel,
Pe cînd motanul ăla, în lista de bucate,
Se bizuie pe şoareci — un fariseu şbo cutră.
învaţă*te din vreme ca, mai întîi de toate,
Să nu îl iei pe nimeni, cum pare, după mutră. »

VULTORUL ŞI COLUMBA

între vulturi a izbucnit odată
Război cum n*a fost vreme mdelungată.
Pliscuri şi gheare, ridicate, crunte,
S*au năpustit, vîrtej, ca să semfrunte.
Cei mai viteji pieriră toţi în luptă,
Hultani şi şoimi, și, vreme nentreruptă,
încăierarea întrecu urgia
Și cu avîntul, şi cu dibăcia;
Aşa încît văzduhul s*a mînjtt
Cu sîngele trufaş, sau biruit,
Şimn timp întreg, din cîte timpuri sînt,
Căzură aripi din Tărie pe pămtnt.

Dar îngerii, columbi ai sfintei mile,
S*au întristat că vulturi şi acvile
Duc luptăm cer pe viaţa şi pe moarte, —
Şi, mai dcaproape şi de mai departe,
Se străduiră să se facă pace,
Căci pacea porumbieilor le place, —
Şi, într*o zi sau întrm seară,
în stoluri cîrdurile semipăcară.

Şi cum e dat, la paced şi ospăţ
Şi, din nărav şi din învăţ,
Războinicii poftiră şi porumbieii oaspeţi,
Dar nu ca săd cinstească, ci săd mănînce
proaspeţi.
Că s*au stîrnit un jaf şi un măcel
De n*a putut scăpa un porumbiel,
Şi sîngele vărsat
A fost mai mult de cel nevinovat.

/. A. KRjLOV

ORACOLUL

Un idol vechi, de lemn, pe timpuri,
dintno biserică uitată,
S*a pomenit vorbind mulţimii, ca nici un idol
niciodată.
Proorocind şi dînd poveţe şi răspunzînd
la întrebări,
Norodul se*mbulzea la idol, de peste nouă mări
şi ţări.
împodobită scump în aur, nepreţuita lui momîie
Plutea pe valuri de miresme, de nard, de smirnă
şi tămîie,
Şim larma rugilor strigate, prin norii fumurilor,
groşi,
Se desluşea tot păsul celor sute şi mii
de credincioşi.
Dar dintre flori şi mirodenii şi*mprejmuită cu
colaci,
întrmn răstimp, păpuşa sfîntă#şi pierduse harul
de tîlmaci,
Şi nimerind mereu alături şi strîmb, ca orbul
cu securea,
Mai bîlbîia la spovedanii ceva anapoda şi*aiurea.
Nu mai ştia să dea răspunsul, nici sfatul cel mai
potrivit
Şi încolţise bănuiala poporului câd şi minţit.
Ce s*amtîmplat? Aflai acuma şi*o spun la toţi,
fără ocol,
Că idolul, cioplit cu găuri, era pe dinlăuntru gol.

Un preot mai isteţ la pilde, pe subt veştmintele
bogate,
Se strecuramtr^ascuns în idol, prin crăpătura
de la spate,
Proorocind, ca înţelepţii, ce va mai fi din ce*a mai
fost.
Cînd a intrat în locul celui dintîi un preot nou,
mai prost,
Nepriceput în împletirea cuvîntului meşteşugit,
S*a molipsit de la părinte şi idolul. Şi s*a prostit.

Nu ştiu ce*o fi din ce se*aude adevărat; cum că,
anume,
Unibnţelepţi de*odinioară, cu vază, faimă şi
renume,
Erau destoinici la nevoie, atîta timp, şi plini de
har,
Cît mai aveau pe lîngă dînşii, pe undeva, un
secretar.

MUZICANŢII

Un vecin, poftind la cina
Pe cel din casa vecină,
Nu prin feluri de bucate
Gustul vru să şid arate.
Pîntecul ca pîntecul,
îi plăcea lui cîntecul!
El ţinuse, dacăd cheamă,
Săd vrăjească mai cu seamă,
După cum o să vedeţi,
Cu un cor de cîntăreţi.

Iatăd, vesel, casnicul,
Că>şi începe praznicul.
Cîntăreţii trec măsura,
Zbiară cît îi ţine gura.
Urletele din gîtlejuri
Izbucnesc în valvîrtejuri;
Sparg urechile, se zbat,
Iese cîntecul lătrat.
Biet vecinul semcovoaie,
Chinuit de hărmălaie.

— « Să mă ierţi, — zice,m sfîrşit,
De aceea m*ai poftit ? »

— « Drept e, — zise gazda mare,
Cu mirare oareşicare, —
Nu fac vocile minuni,
însă toţi îs băieţi buni.
Unul nu ţbar punem gură
Nici un pic de băutură.
Şi purtările lor, toate,
Nu cunosc mai minunate. »

— «Eu aş zice, măi vecine
Că*i mai bine să bea bine,
Şi băieţii buni, ai tăi,
Pot fi şi niţel mai răi;
Asta să nu temspăimînte,
Numai să ştie să cînte. »

BESACTEAUA

Făcînd din toate celea cîte*o problemă nouă,
Scapi din vedere una şi una că fac două.

Cuiva i*a fost adusă o ladăm dar, acasă,
Un giuvaer, o sculă atîta de frumoasă,
Că rămîneai cu ochii furaţi ca de*o ispită.

Tocmai intra şimn meşter în casa pomenită.
El o privi şi zise, părînd să o cunoască:
— « E un secret — se vede! — că nici nu are
broască.
O să o pipăi colea, cum ştiu, lăsaţi pe mine,
Şi lada se descuie, deodată, de la sine. . .

De ce zîmbiţi şi vă uitaţi aşa?
Că doară astad meseria mea,
Şi la maşinărie nici dracul nu mămtrece.
Pui rămăşag că n#ajung să număr pîn' la zece. »

Iatăd acum la treabă. întoarce şi suceşte.
Atinge cu un deget, cu trei, cu patru deşte,
Apasă, se frămîntă. Un colţ, un şanţ, o floare,
Le ia pe rînd pe toatem adîncă cercetare. . .
Dar martorii^şi dau coate şid iau peste picior:

— « Mai sus! — îi strigă unii. — Alături!. . .
Mai uşor!.
El, obosit, asudă, nu ştie să descuie,
învins de taina broaştei ascunse, care nu e.
Căci meşterul la toate s*ar fi. gîndit, săracu
Numai să nud ridice cutiei doar capacul.

PARNASUL

Grecii, gonind cîndva pe zei,
Şbau împărţit avutul între ei.
Parnasul dat în seama unui moştenitor,
Noul stăpîn pe fost ţinutul lor,
Pe unde se plimbau mabmarii,
Puse să pască măgura măgarii.
Prin nu ştiu ce tertipuri, ce zvonuri, ce chichiţe,
Aflau şi ei de cele nouă surori zeiţe,
Care cîntau alt' dată prin grădină,
Şbn capul lor de pîslă se şi făcu lumină.
Vorbeau aşa, măgar către măgar:
— « N*am fost aduşi acilea în zadar.
Vezi, de zeiţe omul e sătul.
Elcau cîntat destul
Şi am rămas
Noi să cîntăm de*acuma pe Parnas. »
Şi semdemnau cu soiuri de cuvinte:
— « Băgaţi de seamă! » — « Daţbi înnainte! »
— însufleţiţi, înfierbîntaţi, —
— « Nu vă lăsaţi! »

Unul mai breaz, mai sprinten la buiestru,
Se*alese dascăl şi maestru
Şi zise: — « Cred că e mai bine
Sămcepem. Voi uitaţi*vă la mine
Şi faceţi ce fac eu, fără sfiială,
Că turma noastră, fără demdoială,

Va fi vestită şi vamtrece, dragii mei,
Zeiţele*adunate pe vremuri şi de zei.
Dar ca să fiem ison tot corul, vă propun
Să nu primim decît coriştii cu glas bun,
Ai dulcei voci cu farmec, măgăreşti.
Vă învoiţi? » — « Desigur! Să trăieşti! »

Şi una, două, trei, porneşte
Cum trebuie cîntarea şi, fireşte,
Toţi cîntăreţii, dînd din gură,
în răcnete şi zbierate se întrecură
Care să urle mai duios.
Dar corul nud păru prea mult melodios
Stăpînului, ca săd mai cruţe,
Surzindud ca, neunse, o mie de căruţe,
Sătul şi el de muzicămtr^atîta,
Că şi*a gonit măgarii, din cer la grajd, cu bîta.

N*aş vrea, cumva, sămcapă supărare
De*aş aminti la urmă un fel de zicătoare:
Cînd capud ca o oală de gol, de mai nainte,
Nu slujbele înnalte pot sa*i mai dea şi minte.

LEUL LA VÎNĂTOARE

Da, leul, vulpea, cîinele şi lupul
Făcură cu tot sufletul şi trupul
Tovărăşie pentru vînătoare;
Căci se găseau vecini, din întîmplare.
Orice vînat au hotărît, anţărţi,
Să fie împărţit în patru părţi
Şi fiecăruia de o potrivă.

Nu ştiu cum, vulpea, mare milostivă,
Vînînd un cerb, deci, fără păcăleală,
Pofti tovarăşii cei trei la împărţeală.
Binenţeles, atare scump vînat
Nu putea fi lăsat sau lepădat.

Veniră toţi, în păr. Mai^marele
îşi încleştează toate ghearele,
Şi împărţeala începu pe dată.
El, leul, zise: — « Prada contractată
Va fi*mpărţităm patru », şi
în patru* ntocmai o şi despărţi.
— « întîia parte îmi revine, ca tovarăş.
Ca leu, a doua mi se cade iarăş.
Mi se cuvine^a treia, ca mai tare,
Şi*a patra mă priveşte, prin urmare.

De*ar îndrăzni vre unul, careva,
Să se atingă orişicum de ea,
Pui labam foc
Că el rămîne mort pe loc. »

VULPEA ŞI STRUGURII

Flămînda vulpe sare prin grădini,
Poftind la struguri şi ciorchini,
Dar cum pe*acolo nu e vie,
Ci numai boltă, ca o colivie,
Ciorchinibatîrnă sus de tot
Şi nu ajung, cam vie, pîn' la bot.
S*a învîrtit o vrememtreagă
Şi, chibzuind cum să culeagă,
S*a depărtat, zicînd în sine:
« Nu mai e bun nici un ciorchine.
Ce să mai stai şi timpul să ţid pierzi
Cu nişte struguri cruzi şi verzi
Şi acri, fără demdoială?
N<au trebuinţă dinţii acum de strepezeală. »

VULTDRUL ŞI GĂINILE

Vrînd să se scaldem zare şi lumină,
Vulturul se înnalţă în bolta ei senină.
Plutea pe sus, dînd lumilor ocol,
Pe#acolo unde crapă de fulger cerul gol.
Dar, ostenit de Slavă, s*a scoborît din haos
Pe*o şură din cătună, să ia puţin repaos.
Fireşte, pentru vulturi nud tocmai bine#aleasă
O streaşină, dar regii au firea năzuroasă,
Ori nici stejar, nici stîncă de granit
O pajură cu aripi de fier n*o fi găsit,
Ori s>a gîndit să facă şi şurilor onoare
Cînd îşi alese locul umil să se scoboare;
Căci îşi roti privirea^mprejur prin bătătură
Şi îşi alese apoi, să stea, o altă şură.

Găina mea pestriţă, mirată, numţelege
De ced slăveşte lumea pe vultur ca pe rege,
Şi se destăinuieşte găinii de la moară:
— « De ce, cumătră, numai din pricină că zboară ?
Păi, dacă este vorba să zbori pe*aci, prin dos,
Nici eu nu mă las, dragă, mai prejos,
Că printre şură, staul şi patul,
Şi noi, găinile, putem zbura destul.
Să ne lăsăm orbite de>o faimă fără rost,
Crezînd pe vultur nobil, şi neamul nostru prost?

Tot doi ochi are şi el şi tot două picioare
Şi îl văzuşi de^aproape, că nu e lucru mare.
E vreo deosebire, nu sîntem de un soi?
Că de zburat prin curte ne#am priceput şi noi.»

Sătul de trăncăneală, vulturul zise: — « Nu se
Putea să n*ai dreptate, găină,m cele spuse,
Dar dacă pot vulturii mai jos să se pogoare
Decît chiar şi găina, ţbaş pune*o întrebare:
Poţi, cloşcă, tu, fudulă, cu ţîfnă, dacă zbori,
Să te ridici din curte cu mine, pînăm nori? »

Cînd judecă talentul cuiva cărturăreşte,
Se bucură oricine să spuie ced lipseşte.
Scăderiled mîngîie, aflînd asemănare.
Puţinul ce nud areâ doseşte tot ce are.

ELEFANTUL VOIEVOD

E rău cînd cei puţini la minte
Se urcă sus şi*o iau nainte,
La demnităţi şi la putere,
Chiar dacă au un suflet, poate,
O milă şi o bunătate.

Peste păduri şi codri, iată,
Fu pus un elefant, odată,
Şi întărit ca voievod.
Croit pe*alt soi de calapod,
El nu era deştept ca alţii,
Cum sînt deobşte elefanţii:
în orişice fel de păduri
Sînt, e ştiut, şi uscături.
Ca ei de chipeş, dar atît,
Zăceam prostie pînăm gît,
însă, duios din calcafară,
N*ar fi jignit nici, bunăoară,
O muscă, fie şi cu gîndul,
Atît era de dulce, blîndul!

Dar voievodul, mai apoi,
Prmi o jalbă de la oi;
Anume, că pe orice oaie
Omşfacă lupii şi*o jupoaie.

— « Ce ticăloşia, ce tîlhari!
(Gemu, plîngînd cu lacrimi mari.)
Pe barba sfîntului Sisoie,
Cine le*a dat această voie?
Că*mi turburară săptămîna. »
Lupul răspunse : — « Sărut mina,
Iertare să avem, părinte,
Nu'S ale talemvăţăminte?
Nu ne*ai spus tu, de ani încoace,
Să luăm un bir pentru cojoace?
Ascultă numai pedale noastre,
Că ele, oile, sînt proaste
Şi ţipă numai că le luăm o piele.
Dar, vai de păcatele mele,
Cum am putea lua două piei
De pe berbeci şi oi şi miei?
Căci nici de una nu semdură,
Şi mai răbdăm că ne şimjură. »
— « Făcuşi în mintea mea lumină.
Dacăd aşa, n*ai nici o vină.
Te du şi umblă sănătos.
Să nu fiu înţeles pe dos:
Luaţi cîte*o piele de la toate
Şi să nu faceţi nedreptate.
Peste o piele,mtoadevăr,
Să nu luaţi nici un fir de păr.
Ced înţelept e înţelept,
Sînt voievodul cel mai drept. »

ELEFANTUL ŞI JAVRA

Un elefant de circ, plimbat pe stradă,
Era purtat ca publicul săd vadă,
Cu lumea după el, ca la paradă,
Şt cînd colea o javră de căţel
îl latră guraliv, sărind la el.
Nici una, două, javra mică, iată,
Cu elefantul vrea să se şi bată.
Ce urlete şi ce chelălăială!
Parcări lovită javra de o boală.

— «Ce, nu ţbe bine?d mustră un căţel.
Nu te*ai uitat la tine şi la el?
Ai mutră şi nădejdi săd faci tu rău?
Vai şi amar, lichea, de capul tău!
Uited că trece liniştit nainte
Şi nici nu ia la tine*aminte. »

— « Păi tocmai asta mă şbmbărbătează,
Că, fără să mă bat, sînt şi vitează,
El trece şi eu latru, vrei, nu vrei,
Şbs javră admirată de căţei. »

BOLEŞNIŢA

O boală neştiută cutreieră de*o vară
Prin fiarele din codru, pe care le doboară.
E secerişul morţii, şi ceasul le*a sunat.
în fundul lumii Iadul stă căscat.
Strigoii le aleargă*n turmă.
E, poate, judecata de pe urmă.
Unele fiare vii şi*aproape moarte
Se mai tîrăsc prin rîpi şi maluri sparte.
De*ar fimghiţit cenuşă şi*ar fi băut otravă,
Tot nu le*ar fi făptura molîie mai puhavă.
Dihăniilor triste li s*a schimbat şi firea,
S*au pocăit şi lupii, parcă citind Psaltirea.
Călugăriţă, vulpea, oftînd duhovniceşte,
N*a mai gustat de dulce, se roagă şi posteşte.
Din fiara orişicare rămîne, ca o glumă,
Un fel de jucărie de mucava şi gumă.
Nici porumbieii, blînzii, în stol nu se mai strîng,
Pitiţi şi singurateci pe ramura din crîng.
Că şi îndrăgostirea din codru a pierit,
Cared făcea să sune vioi şi fericit.

Văzînd acestea, leul, stăpînul, a strigat
Să se adune fiarele la sfat.
Ele*au venit pemcetul, scîlcii şi şchiopătate,
Slăbite, şi la suflet şi trup, pe jumătate.

Cu glas frumos, de miere, uitînd că este leu,
Leul vorbeşte obştei ca un arhiereu,
Şi, singur, în auzul poporului ciulit,
Se dovedi netrebnic, blajin şi pocăit.
S*a închinat o dată cu dreapta şi a spus
Că boalad o pedeapsă a Celuia*de*Sus.
Că nu mai ai cruţare şi ce să mai alegi,
După atît de multe şi mari fărădelegi,
Acatiste, molitve, sfeştanii, post, pomană,
Că nud în codru nimeni ştiut fără prihană.
— « Eu însumi, — zise leul, — sînt foartemipovărat,
Şi viaţa mi semşiră păcat după păcat.
De>aceea ne sileşte o aspră datorie:
Să îndulcim cereasca, de s*ar putea, mînie.
Vom face, aşadară, pe rînd mărturisire
De cele făptuite cu ştire şi neştire,
Şbacela cu păcate mai multe e nevoie
A se jertfi pe sine, pe rug, de bunăvoie.
Şi oamenii de*alt'dată tot astfel s<au jertfit
Cînd au avut păcate, ca noi, de ispăşit.
Sămcepem dar cu mine, ca atare,
Mărturisireamtreagă şi dreapta cercetare.
E ziuamgenuchierii şi, vai de capul meu,
Păcatele nvapasă din ce în ce mai greu.
Măcelărind adesea gingaşele mioare,
Aducerea aminte să credeţi că mă doare,
Muncit şi de durerea că poate cămtrmn an,
Din cînd în cînd, la stînă, mîncam şi pe cioban,
N*ascund mărturisirii nimic şi, judecat,
Mă dau pierzării, dacă sînt cel mai vinovat. . . »

Dar se ridică vulpea: — « Slăvite împărate, —
începe ea, — mă miră atîta bunătate.
De n*am da ascultare plăcutului îmbold
Al cugetului nostru (vorbea cu labam şold)
Şbam punco şi pe foamemtre păcate,
Ar fi o strigătoare la ceruri nedreptate.

Noi, vulpile, doaltmintreli, fricoase şi istețe,
Păcătuim departe de codru, prin cotețe.
Poți cere tu, de pildă, şi tigrului să pască
Şi să mănînce bozii, lăptuci, bureți şi iască?
Tu, oilor, n>ai grijă, le faci o cinste mare
Binevoind să*ți fie spre poftă de mîncare,
Iar pe ciobani, jivine fără de coadă, zic,
Faci bine săd adăogi la prînzuri mezelic.
Să spuie numai lupii ce sînt aceşti ciobani. . .
Niştemcrezuți cu bîte, fudui şi mitocani. »

Linguşitorii ceilalți, şireți şi buni de gură,
Şi apărîndu*şi dogma cu rîvnă şi căldură,
Au lămurit că leul, aflat în suferință,
Este scutit prin ranguri de orişice căință.
Şi, unul după altul, urs, tigru, lup, curînd,
Se spovedesc de fapte mai mici şi mai de rînd,
Sfiioşi să dea pe față păcatele mai grele,
Cu gîndul dus aiurea, la miei şi mieluşele.
Mă rog, cei tari în gheare şim colți, şi devasta dată,
Ieşiră pin' la urmă, din sfat, basma curată.
Nu mai putea fi vorba de jertfă şi de rug
Şi se sfințiră unii pe alții, din belşug.
Mai rămînea, alese printrmn prisos de har,
Ca fețele sfințite să treacăm calendar.

Cînd se ivi şi boul, codindu^se smerit;
Se spovedi de*aşijderi oar fi păcătuit.
Pe>o secetă, pe vremuri, care usca şi plopii,
A prins, trecînd, o gură de fîn din claia popii. . .
Deodată tigrii^ lupii şi urşii, chiar măgarul,
Răcniră laolaltă, din răsputeri: —«Tîlharul!
Noi căutam zadarnic cel mai grozav păcat
Şi săd mocnească boul nici nu ne>am neaşteptat.

Ați auzit cu toții cum a furat nutrețul.
Pe el, nelegiuitul! La moarte, plîngărețul!»
Şi fărămtîrziere, deci, după cîte ştiu,
Tîrît de gloată, boul pe rug fu ars de viu.

învățătura iese din fabulă îndată:
Smerenia cinstită e cea mai vinovată.

COCOŞUL ŞI MĂRGĂRITARUL

Tot scormonind cocoşum bălegar,
A dat de un mărgăritar
Şi s*a gîndit cu creasta şi din partea cozii:
« Ce văd în el, ded caută nerozii? »
S*a întrebat: « Să fie de folos
Pentru cuvîntul numai căd frumos?
Şi că de^aceea are trecere şi preţ?
Un bob de orz, urît şi lungăreţ,
Nu licăre pe nici o latură,
Dar îl mănînci şi satură. »

Cocoş la minte e şi omul prost:
Ce nu pricepe prostul, nu are nici un rost.

CRÎNGUL ŞI FOCUL

Pe prieteni săd alegi cu chibzuială,
Căci dacă prieteniad de spoială,
Şbascunde lăcomia, e ca sapa
Şbţi pregăteşte groapa.
Priceperea acestor zicale nuâ prea grea
Dacă asculţi şi povestirea mea.

O iarnă subt copaci, cu ger şi cu nămeţi.
Un foc, poate uitat în spuză, de drumeţi,
Mocnea lîngă un crîng, de*abia,
Pe nesimţite, şi mai pîlpîia.
Ced de făcut? că vreascuri nu*s
Ca să ridice flacăra mai sus.
Focul îi zise crîngului: — « Tu, dragă,
Stai despuiat şi gol de*o vrememtreagă
Şbai îngheţat de tot, paroai murit,
Ai careva păcate, cumva, de ispăşit? »
— « Nu vezi ce iarnă a căzut grămadă ?
Cum să dau frunze din zăpadă? »
— «Ce vorbă! zise focul.
Daoai avea, socot, norocul,
Să facem prietenie amîndoi,
Scapi şi de ger şi de nevoi.
Sînt frate bun cu soarele fierbinte;
Ia catămcoa, şi ia aminte.

Eu, iarna, fac minuni mai bune
Ca fratemieu, pierdut acum din lume.
întreabăde grădinile cu geamuri,
De nu le dau şi iarna flori şi ramuri,
Caise, piersici, struguri, rodii
Şi trufandalele din patru zodii,
Şi portocala, plină, ca o minge,
Pe cînd afară suflă vînt şi ninge?
Nu că mă laud, lauda numii place,
Mai uită'te niţel încoace
Şi vezi, oricît ar străluci de tare
Şboricît ar fi şi soarele de soare,
El nu are puterea mea sămdur
Şi să topesc noianul dimprejur.
N*ai vrea să dai, la calda mea dogoare,
Şi iarna muguri, frunze noi şi floare?
Dămii, dacă vrei, un colţ în tine, mie,
Că viaţa ta îndată şi învie.»
Ademenit de vorba lui cea dulce,
Dă crîngul focului un loc, ca să se culce,
Şi de odată jaru, ^aproape stins,
A scăpărat. Văpaia s*a întins.
Aleargăm crengi, le mistuie de tot,
Din fiece tulpină lăsînd un scrum şimn ciot.
Talazele de fum astupă cerul,
Şi flacăra, mai iute decît gerul,
A prefăcut tot crîngul în cărbune,
Din care se trezeşte şi cîte un tăciune.

Cum poate, mtnadevăr, să fie
Şi între foc şi lemn prietenie?

LEUL ŞI OMUL

E bine să fii tare, dar judecind mai drept,
De două ori mai bined să fii niţel deştept.
De temdoieşti de asta, dau pilda de mai jos,
Că fără înţelepciune puteread de prisos.

Un vînător şimtinse printre copaci o plasă
Şi aştepta vînatul să intrem sfoara deasă,
Dar, din greşeală, tocmai ajunse el vînat,
Că leul puse laba pe el nentîrziat.
— « La moarte! lighioană spurcată! — zise leul,
Căscînd o gură mare, să zic, cît heleşteul —
Aş vrea acum să aflu în ce*ţi mai stau tăria
Şi drepturile care îţi măgulesc trufia.
Tu eşti acel pe care nici naiba nud întrece
Şi careţi dai şi titlul, şi peste lei, de rege?
Aşa înfumurare, să văd acum, se cere,
Să fie*mpărechiată, la tine, cu*o putere. »

— « Puterea mea e alta, părerea ta te minte,
Eu stăpînesc pămîntul numai oun dram de minte,
Şi chiar de*ar fi să*mi laud priceperile, *aş zice
Că ele orice piedici lemving, şi chiar, amice,
Puterea ta vestită, cum pot să*ţi şi arăt,
Dă,m faţa slăbiciunii crezute, îndărăt. »

— «Tot laude! mbe silă; tot snoave şi poveşti.
ÎVLaş îndoi căm. stare ai fi să dovedeşti. »

— « Nu prin poveşti. Prin fapte*aş putea să dau
dovezi.
Dacă minţesc, poţi face din mine tot ce crezi.
Primeşti?. . . »
— « Primesc. »
— « Vezi colea întinsă o reţea ?
Ea a ieşit din mintea şi din răbdarea mea.
Vrei sămcercăm, eu, omul, tu, leul, din doi
cine
Va trece prin reţeaua dintre copaci mai bine?
Vezi că mifi zid de piatră, e moale, e o aţă,
Trece prin ea şi vîntul şi n#are dos, nici faţă.
Dacă mă laşi, voi trece prin plasă cel dintîi.
Ori mă rămîne leul voinic, ori îl rămîi.
Cînd voi ajunge apoi eu dincolo de ea,
Treci şi tu, de eşti tare, ca mine, prin reţea. »
Privindu*i leul plasa, îi zise: — « Treci mai iute,
Că vin şi eu îndată, în două, trei minute ».
Atuncea, vînătorul trecu pe subt reţea
Şi sa primească leul nerod se pregătea.
Şi iată că şi leul porneşte, dar nu are
Tertip, ca pe subt plasă uşor să se strecoare
Şi nu putea să rupă urzeala şi să treacă.
Semnămoleştem plasă, cu mintea lui zevzeacă.
Iar vînătorul nostru, cu namila puhavă,
încheie socoteala pe loc, fără zăbavă.

MAIMUȚA

Ştiu, dai pe brînci de muncă, dar nud destul;
mă iartă.
O muncă foloseşte, şi alta e deşartă.

Din zori în noapte, cînd adoarme zarea,
îl năpădeşte pe plugar sudoarea.
Munceşte greu, însă cu voie bună,
Cu sufletul şi braţele*mpreună.
Din locul unde bobul de sudoare pică,
Fragedul spic pernoetul se ridică.
Oamenii trec şi laudă ţăranul
Din brazda lui, cît ţine anul.

Pizmaşă, dar, maimuţa, de*atîtea vorbe bune,
Ar vrea să se înfrupte din ele. Şi se pune
Pe*o muncă tot atît de grea,
Ca să primească laude şi ea.
Găseşte*o buturugă, SfO răstoarne,
O ia pe dedesubt, o ia de coarne,
O împinge, se trudeşte din umeri, din spinare,
A prins>om braţe, s*a suit călare,
Ce n>a făcut, ca munca plugărească
Să o maimuţărească!
Dar buturuga nici nu mişcă,
Şi musca neagră s*amvîrtit şi pişcă.

N*aş vrea cumva să fac vre o greşeală:
Maimuţa, podidind de năduşeală,
E leoarcă de şiroaie,
Şi udă ca de ploaie.
Şi nud dă ziua bună şi nimeni nu întreabă,
ÑK> laudă de aşa soi de treabă.
Asta se cheamă
Că nici nu e băgatăm seamă.

Maimuţă dragă, pizma nud dovadă
Că nu ai fi făcută să temvîrteşti în coadă.

GÎŞTELE

De dinapoi, cu băţul, ducea la tîrg ţăranul
Un cîrd de gîşte grase, în frunte cu gîscanul,
Şi, ca să'ncepem firul povestei de mai jos,
Nu prea vorbea ţăranul cu gîştele frumos
Şi se grăbea cu ele cît putea,
Ca să nu piardă ceasul de saftea.

(Cînd cată din vînzare parale să cîştige,
Ca gîştele, şi omul se poate'n piaţă frige.)

Eu nu-i'd bag nici o vină, dar cîrdul, despre el,
Şi orice gîscă'n parte nu cugetau la fel.
Căci întîlnind în cale un trecător, se strîng
în jurul lui şi tot cîrtesc şi i se plîng:
— « Ai pomenit vreodată făpturi mai umilite
Ca gîştele, badie, şi mai nefericite?
Ia uite, bădăranul ne duce dinapoi
Şi s'a purtat tot drumul atît de prost cu noi,
Că nu ştim ce'd cu dînsul. Nătîngul nu se ţine
De stima şi respectul ce'n veci ni se cuvine.
întreabă'd, că nu ştie, şi nici nu are nas,
Din ce slăvite neamuri, noi, gîştele, ne'am tras,
Strămoaşele din Roma, te rog să iei aminte,
C'au fost sărbătorite şi socotite sfinte. »

— « Şi numai de aceea doriţi acum cinstire ?
Din ce*am citit la şcoală în 'Cartea de citire? »
— « Nu ştii, lăsînd deoparte mîndria şi orgoliul,
Că am scăpat odată, la Roma, Capitoliul ? T »
— « Strămoaşele! Se ştie, dar vorba e de voi.
Nu'mi spuneţi ce folo ase aduceţi astăzi, noi.
Ce dați mai făcut? Ce faceţi? Ce daţi? voiesc să zic. »
—« Am dobîndit tot dreptul să nu mai dăm nimic. »
— « Atunci, lăsaţi strămoşii să*şi doarmă somnul lor.
Voi sînteţi bune numai la tavă şi cuptor. »

A mai lungi povestea cu gîştele se poate,
Dar superi, fără voie, pe cele îndopate.

PORCUL

Odată porcul, ieri, alaltăieri,
S*a strecurat la curte, la boieri,
Sta. tăvălit acolo prin zmîrcuri şi lături,
Prin murdării, prin spălaturi,
Şi s<a întors mai porc decît plecase,
Mînjit de prin hîrdaie, din troace şi*alte vase.
— « Ei, ce*ai văzut? ba întrebat porcarul,
Că umblă vorba, de cum treci hotarul,
Că la boieri e totul mărgăritar şi fir,
Mătase, catifele, miros de trandafir. »
— « Prostii peste prostii.
Ce frumuseţi şi bogăţii?
Doar balegă*n tot locul, noroi şi găinaţ.
Am scormonit, nud vorba, în ele cu nesaţ,
Am cercetat, cu ritul, adînc: nimic de preţ.
Şi n*am găsit nimic nici în coteţ. »

Nu mămcumet să mă gîndesc măcar
La vre un critic zis şi literar;
El nu găseştem scrisul nimănui
Nimic ced place şi nud pute lui.

CUARTETUL

Urşii, maimuța, țapii şi măgarii
S*au hotărît sămtreacă lăutarii
Şi să înjghebe un taraf de patru.
Se pregătiră, deci, ca de concert şi teatru,
Cu note, contrabas şi cu viori,
Sămcremenească lumea şi săd dea fiori.
S*au aşezat sub tei, tovărăşie,
Şi pătimaşi să cîntco melodie,
Au zdrăngănit din strune cît putură
Şi n*a ieşit decît harababură.

Maimuța, pricepută, a strigat:
— « Voi nu vedeți ce rău v<ați aşezat ?
Oprițbvă o clipă. . . Contrabas,
Tu ieşi de la vioară, în față, cu un pas!
Vioara doua vine după mine!
Acum, cuartetul va cînta mai bine
Şi vor juca şi munții după noi. »
Dar a ieşit acelaş tărăboi.

Măgarul, însă, fin observator,
Ghici pricinamcurcăturii lor.
— « Iată,mii trecu ceva prin gînd, —
Zise măgarul. — Să noaşezăm la rînd. »
Artiştii ascultară, soaşezară,
Şi se făcură iarăş de ocară.

Ced de făcut? Discuţii. Nu se ştie.
Zbierate, răcnete, gălăgie.
Scapropie de zgomot şi o privighetoare.
Cuartetul o zăreşte şid face o rugare:
— « Nu vrei să ne arăţi, măiastră,
Cum trebuie^aşezată trupa noastră?
Avem de toate, note, instrumente
Şi, fără demdoială, şi talente,
Dar, vezi, nu ştim cum trebuieşte stat.
în toate felurile noi am încercat.
Şi ne trudim de*a surda *şim* zadar.
Distribuieme bine şim formă, aşadar. »

Privighetoarea le*a răspuns:
— « Credeaţi oatîta*i de ajuns,
Să v*aşezaţi părechi sau nepăreche?. . .
Se cere iscusinţă, băiete, şi ureche.
Că staţi pe jos ori altfel şi'orişicum
Şi?aşa cum vămşiraţi acum,
La stînga sau la dreapta, cum v*aţi pus,
Ori cu picioarele în sus,
Totuna e, vioară sau ciubotă,
Nu iese muzică o iotă.
Condiţia de căpătîi
Este să ştii să cînţi, întîi şimtîi. »

VULTORUL ŞI PĂIANJENUL

Lăsat în rotogoale din norii lui, viteaz,
Vulturul se opreşte pe pisc, în Caucaz,
Şi dintr-un vîrf de cedru cu braţe seculare,
Se uită-n toată lumea-mprejur, în zarea mare.
Pămîntul se deschide deodată, ca un lacăt,
Şi pare ca-l cuprinde întreg, pînă la capăt.
Cîmpiile brăzdate de ape sclipitoare,
Poienele şi codrii şi şesurile-n floare
I se-nmulţesc 'nainte, pe rînd, în răsărit,
Înveşmîntate-n firul şi aurul urzit.
Iar Caspica mănoasă, din care munţii sorb,
Băteau-n lumină, neagră, ca aripa de corb.
— « Fii lăudat, tu, Doamne, a-toate-făcător,
Că mi-ai dat har puterea acestui mare zbor,
Că nu e înnălţime sau vînt să le doboare
Cînd aripile mele deschise-i călătoare.
Şi nimenea nu poate zbura atît de sus. »

— « Cum văd eu, te cam lauzi în cele ce ai
spus, —
Răspunse un păianjen din crengile vecine. —
Crezi ca-n privinţa asta eu stau mai jos ca tine? »

într<adevăr, vulturul deasupra lui îl vede
Cum îşi urzeşte plasa, cum stă, cum se repede
Pe schele, parcăm gîndul să ia şi săd ascundă
Lumina de la soare umbrela lui rotundă.
— « Te*aş întreba, tu, gîză, cum ai ajuns aici, —
îl cercetă vulturul, — de jos, de prin urzici?
Nici ăi cu zborul mare nu semcumetă toţi
S*ajungă pînăm piscuri, şbntreb, dar, tu cum
poţi,
Berc, slab şi fără aripi şi moale şi urît? »
— « Ghiceşte ghicitoarea. »
— « Pesemne, te*ai tîrît. »
— « Să mă tîrăsc? De unde! N/ham agăţat de tine
Şi m*ai adus tu însuţi, în coada ta, vecine.
Acum, ajuns, pot singur să fac ce vreau,
şbascultă,
Din zborul tău năvalnic să nu faci vorbă multă
Şi să mai ştii că. . .»
însă, pe cînd vorbea, fudul,
Şbşi înjghebase cortul pe*o cracă îndestul,
Veni un vînt mai tare, pornit ca un vîrtej,
Şid azvîrli devale, cu vorba în gîtlej.

Nu ştiu de ce părere eşti dumneata, dar pare
Păianjenii aceştia oau chip şbasemănare
Cu cei puţini la minte, la fapte şi la vlagă,
Prinşi de pulpana celor ce se găsesc săd tragă.
Se umfam piept bătîndud, golani şi potentaţi,
Şbi mătură secunda, de unde*s cocoţaţi.

MĂGARUL ŞI PRIVIGHETOAREA

Zărind măgarul o privighetoare,
Ii zise: — «Dragă dintre surioare,
Am auzit din guri vreo zece
Că*n cîntec nimeni nu temtrece.
Nu vrei să*mi cînţi ceva şi mie?
Sînt foarte priceput în melodie
Şi vreau să<mi fac de tine o părere,
Ce meşteşuguri ai şi ce putere. »

Privighetoarea*şi dete drumul,
Şi ghiersul ei, mai dulce ca parfumul,
Se mlădia, cînd lin ca o mătase,
Cînd revărsat în triluri furtunoase.
Parcă pustie, amuţirămdată
Pădurea toată, păsărimea toată,
Şimcremenită firea să asculte,
Rămase el, din cîntecele multe.
Cirezile*aţipiră, şi vîntul, ciocîrlanul
îşi desfătau auzul furat, pe cînd ciobanul,
îngîndurat, şi, mută, ciobănită
Zîmbeau privind cum tace mioriţa.

Cînd isprăvi, măgarul somnoros,
Clătind din cap în sus şim jos,
Spuse: — «Nimic de zis. Oricine
Să teasculte poate şi pe tine,

Dar ce păcat că nu cunoşti măcar
Cocoşul nostru, de pe bălegar!
în meşteşugul tău, mai mărunţel,
Ai fbnvăţat ceva şi de la el. »
Privighetoarea, auzind ce*a spus,
Spre mări şi ţări s*a dus şi s*a tot dus.

Să ne rugăm şi noi de zece ori:
« Fereşteme detaşa judecători! »

FRUNZELE ŞI RĂDĂCINILE

într*o frumoasă zi de vară,
Lăsîndu*şi umbra peste ţară,
Frunzele, m vorbă cu zefirii,
Şoptind de dragul mulţumirii,
Se lăudau că e dator
Ţinutul, frumuseţii lor.
— «Noi, frunzele, sîntem copacul;
Ce*ar fi fără de noi, săracul,
Podoaba, măreţia lui,
Gol, singuratec, ca un cui?
La umbra noastră fluieră păstorul,
Se odihneşte călătorul,
Seadună fetele de horă.
în crepuscul şi auroră
Privighetoarea^ noi se*ascunde,
Cu cîntecul pornind în unde.
Nici voi, zefirii, de prin foi,
Nu vă mai despărţiţi de noi. »

Un glas adînc răzbi prin cel subţire:
— «Ni s*ar cădea şi nouă*o mulţumire».

Lăudăroasele răspund întărîtate:
— « Cine nemfruntă pe neaşteptate
Şi are îndrăzneală de cuvînt? »

— « Păi, noi, — răspunde glasul din
pămînt. —
Jucînd în zare şi lumini,
Voi aţi uitat de rădăcini
Şi credeţi oaţi ieşit din vînt.
Prin bezna oarbă, de mormînt,
Silind, muncind cu mii de braţe,
Pornim, de noi să se agate
Podoaba frunzelor uşoare,
Să pîlpîiem azur şi soare. . .
Fă'ţi, frunză, glasul mai sfiios, mai mic,
Că fără mine nu ai fi nimic.
Creşte frumos, cît vrei, dar nu uita
Că sîntem viaţa şi fiinţa ta.
Tu treci cu toamnele odată
Şi ieşi mai nouă, mai bogată
În fiecare primăvară,
Doar rădăcina să nu piară.
Eu, dacă mor şi mă usuc,
Şi frunza, şi copacul, şi umbra lui,
se duc. . . »

PUIUL DE CIOARĂ

Vulturul, din Tărie, cu turmele subt el,
S*a năpustit în ele şi a răpit un miel.
Din pomi, un pui de cioară, văzînd aşa ispravă,
A vrut s*o facă şi el, la fel, fără zăbavă.
« Dar dacăd vorba, *şi zise, să iei, apoi să iei,
Şi n*ai să#ţi pui tu mintea, ca el, cu nişte miei,
Să te mînjeşti, aproape pentru nimic, pe gheare.
El trebuie să fie mai slab la ridicare.
Dacă aş vrea, ca glonţul nvaş repezi deodată J
Şi*aş înşfăca în aer o altfel de bucată. »
S*a repezit, cum zise, din craca lui subţire,
înfăşurînd păşunea cum lacomă ochire.
Din turmele întinse, cum pasc şi sar şi trec,
El îşi alese, după mărime, un berbec,
Şi ce berbec! o spaimă cu gogeamite coarne,
Pe care însuş lupul s*ar teme s*o răstoarne.
îl şi ţinti şi, gatam cojoc i se înfipse.
Dar înţelese, tîrziu, că se şi fripse.
Cojocul gras, cu lîna ca sîrma şimcîlcit,
L#a încleştat de gheare pe cît s*a mai smucit.
Nemaiputînd să iasă, din sîrma din spinare
De*abia bau scos ciobanii, aproape fără gheare,
Şi*apoi, zmulgîndud coada şi*aripile de vii,
L*au dat pe puiul cioarei, de joacă, la copii.

De<aşijderi cu toţi hoţii. Cînd un borfaş mai
Se ia după tîlharul cel mare, vreau să zic,
Acolo unde scapă tîlharul, camtr^adins
Borfaşul este prins.

CIOARA ŞI GĂINA

Cneazul de la Smolensk, Kutuzov, nu doarme,
El îşi face oaste, căpitani şi arme;
Căci năvălitorul, mîndru de pomană,
Trebuie pemcetul prins camtr*o capcană.
Moscova^ e ţinta şba rămas pustie.
O săd cam învețe Cneazul ce nu ştie.
Toţi locuitorii au plecat, cu toţii,
Şbau lăsat să intre în cetate hoţii.
Au plecat în gloate, rînduri şi convoaie,
Roiuri, ca din stupii luaţi de vîlvătaie.
Iată, de pe streaşini, croncăne o cioară.
Stă nepăsătoarem zarva de pe ţară,
Cînd, de pe*o cotigă, strigă o găină:
— « Stai pemvelitoare şi nu pleci, vecină,
Ori te simţi, pesemne, binemtmn oraş
Cotropit, în lipsa noastră, de vrăjmaş? »
— « Nici nu mă priveşte, nici nu mă dintesc, —
îi răspunde cioaram graiul cioroiesc. —
Dar cu voi, vezi bine,d altă socoteală.
Cioara nu e bună friptă, nici în oală.
Eu cu musafirii cad la învoială.
Poate că mai iese şi vreo procopseală,
Ceva caş, oscioare, carne vreo bucată,
Du#te sănătoasă şi drum bun, surată. »

Cioara, prin urmare, a rămas. Necazul
începu cînd strînse laţurile Cneazul.
Neavînd ce pune veneticiim gură,
Puseră, de foame, ciorilem fiertură.

Omul, ca şi cioara, încrezut la vorbă,
Ticălos la faptă, nimereştem ciorbă.

LUPUL ÎNTRE CÎINI

Lupul, sărind să intre noapteam stînă,
A nimerit, ca muştelem zmîntînă,
în haita clinilor din dos,
Care*au zvîcnit, simţindud pe miros.
— «Pe el! — strigau, treziţi, ciobanii. —
Proptiţi în poartă drugii, aduceţi bolovanii,
Veniţi cu bîte, răngi şi daţi lumină,
Că a intrat în stînă o jivină! »
întno clipită, forfota se*adună,
Şi lupului zbîrlit nud e de*a bună.
înfricoşat, înghesuit, dar cu trufie,
Căta din ochi pe cine săd sfîşie.
Dar a văzut că gluma se îngroaşe,
Că nu mai e acum ca în imaşe.
Şi c*a sosit, nici pic de îndoială,
Ceasul urît, de dat o socoteală.
Şi s*a gîndit să scape, ce să facă,
Poatem tocmeli cu stîna se împacă,
Şi începu: — « Scumpi prieteni, cîtă larmă!
împiedecarăţi oile să doarmă.
Ce v*a venit? Nu sîntem toţi
Ceva ca nişte cuscri, cumetri sau nepoţi?
Daoam venit din codrul meu încoace,
E ca să facem jurămînt de pace,
Să dăm uitării totul din trecut,
Ca şi cum nici nu ham ştiut,
Sămtemeiem de*acuma o frăţie
Şi s>o păzim întreagă pe vecie.

Mă leg pe cinste, neam de neam din lupi,
Să fug de oi, cum mă feresc de stupi,
Să nu nvating, ci, blînd ştiut din fire,
Săd dau chiar, stînii voastre, ocrotire. »
— « Mai tacărti gura, — îi răspunse baciul, —
Tu, prins de bot, mai faci şi pe cîrmaciul.
Eşti numai sur, eu sînt încărunţit
Şi, cu năravul tău, obişnuit.
De*aceea mbam făcut şi eu o lege,
Cu lupii voştri a mă înţelege:
Eu îi jupoi de piele şi de vii.
Pe el, ciobani! pe el, dulăi! pe el, copii! »

MOTANUL ŞI BUCĂTARUL

Un bucătar, în meseria lui vestit,
De la cuptor la circiumă s*a*nzăpezit.
Era evlavios, bisericos, nevoie mare,
Şi chiar în ziua ceea, prin urmare,
Pentru odihna sufletului, al cumetrei,
Făcea un parastas. Din fundul vetrei
Tocmai scosese tava cu fripturi mustoase,
Şi pînă să mai guste din ţuici, cum mai
gustase,
Puse motanul pază, în timp cu băutura, *
Ca şoarecii nu cumva să ronţăie friptura.

Dar cînd s^amtors, ce credeţi că a văzut pe jos ?
Colea un zgîrci, o pulpă, şi dincolo un os,
Şi*n colţ, la bolobocul cu vrană, de oţet,
Chiar pe motanul paznic, rozînd un pui, încet.
Şi începu săd certe: —« Cum, nu ţi*a fost
ruşine ?
Cemcredere mai poate să puie omum tine? »
însă, tăcut, motanul nu se lăsa de treabă,
Ca să asculte glasul ced mustră şid întreabă:
— « Erai cinstit pe vremuri, dar te*ai stricat
cu anii,
Şi dat de pildăm casă, mînca>te*ar şobolanii!
Ce*o să mai zică mîţa detaşa model de soţ?
Că eşti şiret, motane, necredincios şi hoţ.

Şi nun bucătărie, dar nici în bătătură
Nu poate să mai vie videana ta făptură. »
Motanul, însă, molcom şi rece, nu mai spui
Ga şi ajuns sămibuce pe cel din urmă pui.
Dar bucătarul gureş o tot ţineamnainte,
Nemaisfîrşind potopul moralei de cuvinte.

Eu, cîte unui astfel de bucătar cu gură,
baş spune să*şi însemne pe zid omvăţătură:
« A nu se pierde timpul cu sfaturi răsuflate
Acolo undeI vorba de autoritate ».

BROASCA ŞI JUPITER

Din mlaştina din vale, o broască se suise
Pe vîrful unui munte cu bolţile deschise,
De-a buşile, de-a broasca, şi nu din
întîmplare:
îşi căuta o casă, la umbră şi răcoare.
Avea bordei şi-n baltă, să doarmă şi să caşte,
Dar boieria-i mare şi la broaşte.

Vacanţele cucoanei au cam ţinut puţin,
Căci s-a lăsat arşiţa fierbinte şi din plin,
Şi, într-o zi, dogoarea prea tare îi uscase
Şi pielea de pe oase.

Pe-atunci era mai mare Jupiter
Şi-mpărăţea peste pămînt şi cer.
îngenunchind smerită, pe cremene şi stînci,
Făcu o rugăciune, cum ştie ea, pe brînci.
— « Fii milostiv cu mine şi vezi că e nevoie
De un potop, ca-n zilele lui Noe.
Mai umflă apele o dată,
Să-mi fie vizuina din groapa mea scăldată,
Să-nnot, să ies la lună, să mă mai dau afund
Şi să mă joc, să fug şi să m-ascund. »

Orăcăind zadarnic, cu ochii duşi în zări,
îl ia, din rugăciune, de*a dreptul la ocări.
Dar Jupiter din ceruri, blajin şi liniştit,
Ceea ce nu semtîmplă în chip obişnuit,
Răspunde: — « Goliciune nemernică şi vană,
Orăcăi de pomană.
Sămnec de dragul broaştei şi să scufund o lume,
Ca să se bălăcească ea anume,
Şi să se aflem treabă?
Hai, dă*te jos degrabă,
Pe partea ceealaltă,
în zmîrcul şi mocirla ta, din baltă! »

Şi omul cîteodatăd cu broasca de un fel:
Să piară lumeamtreagă, dar să trăiască el.

LUPUL ŞI CUCUL

Despărţirea dintre lupul trist şi cuc:
— « Eu te las cu bine, cucuie, mă duc.
Oamenii şi cîinii sînt la voi de*o teapă,
Nimeni nud împacă, nimeni nu le scapă.
Poţi fi orişicine şi picat din cer,
Nu îţi iartă viaţa, *tuo* pîndesc şuo cer. »

Cucul îl întreabă: — « Drumurile*s lungi
Pînă unde gîndul tău ar vrea s^ajungi?
Pe acolod lumea ceea de poveşti,
Paşnică, în care crezi c*ai să trăieşti? »

— « Mi*am ales eu calea bună, nu te teme.
Raiul nud departe şi*o să merg o vreme.
în pădurea ceea gîrleles de lapte,
De*abia ies, şi toate poamele sînt coapte.
Toţi duc laolaltă viaţa de frăţie,
Uite, dă*mi şi mie; ţine, na şi ţie.
Cîinii nici nu muşcă, dorm şi nici nu latră,
Taraţi ca o pîine, caldă ca o vatră.
Nu temipinge dorul, nasule, nu*ţi place
Sa*ţi faci cuib pe*acolo, fericit în pace,
Cînd pe*aci tot timpul frica te zbîrleşte,
Ziua fără tihnă, noaptea iepureşte?. . .
Ci rămîi cu bine, fără supărare. »

— « Să nu uit în grabă încă omtrebare:
Ce faci cu năravul şi cu colţii, fine,
Lai lăsat acasă, ori îi iei cu tine? »
— « Cum săd las acasă? N*oi fbaşa de bleg. »
— « Păi, atunci mutarea n*o mai înţeleg.
Cînd ajungi, văd bine, iar te dai la rele
Şi rămîi la urmă şi fără de piele. »

Cu năravuri, omul, şi el, în sfîrşit,
De nimic şi nimeni nu e mulţumit.
Pricina de harţă, sfadă şi gîlceavă
E în el, de*a pururi, dramul de otravă.

FIERTURA LUI DEMIAN

— « Vecine dragă, haide, mai pofteşte,
Mai ia o strachină de peşte. »
— « îţi mulţumesc din suflet, sînt sătul. »
— « Şi totuş n*ai mîncat destul.
Mai ia o dată, dacă mă iubeşti.
Cu ciorba asta nu mai temtîlneşti. »
— « Da' mam mîncat trei străchini pline ? »
— « Mai ţii şi socoteală, măi vecine ?
Ia şi mănînoo sănătos pe toată.
Nu te sfii, căd ciorbă minunată.
Numai te uiţi şbţi vine pofta iar.
De grasă ce*i, e ca de chihlimbar.
Fămii dar plăcerea şi mai ia o dată,
Din cegă, din plătică, din borş cîte*o bucată.
Ce stai aşa, femeie, de nu scoţi nici o vorbă?
Mai roagăd, mai pofteşted şi tu frumos,
la ciorbă. »

Deci Demian, pe Foca poftindud la ospăţ,
îl îndopa din oală şi nud slăbea din hăţ.
Nici să răsufle, barem, nud mai lăsa răgaz
Şi, străchini după străchini, golite cu necaz,
Mai rămăseseră cincea, iar omul şi nevasta
îl îmbulzeau, zicîndud: — «Mănînoo şi pe asta
Şi nu mai face nazuri şi mofturi, Foca dragă ».
Tingirea se golise de borş aproapemtreagă,

Dar năpădit de zeamă, de munci şi de sudoare,
Să rabde încă una nu s-a simţit în stare,
Şi, fără bună ziua, nici mulţumesc, nici rugă,
Îşi ia din cui căciula şi pune-re pe fugă.
Şi de atunci încoace, biet Foca, an de an,
Nu mai deschide uşa lui badea Demian.

Tu, scriitor cu haruri primite ca din vis,
De nu vei şti condeiul să ţi-l masori în scris,
Cruţîndu*ţi cititorii de proza sau de versul
Pierdut-em zeamă lungă şi bălăcindu*ţi ghiersul,
Vei face numai greaţă cu tot ce*ai vrut să spui,
Ca Demian cu ciorba din străchinile lui.

TRECĂTORII ŞI CÎINII

Doi prieteni trec vorbind, pe înserate,
Ca oamenii, de multe şi de toate.

Deodată cîinele, sau un căţel,
Sare şi latră, şpaltul după el,
Şi încă doi şi încă trei, din curţi,
Dulăi mai mari, botoşi, mai cîrni, mai scurţi.
Poate cincizeci, poate o sută, cine ştie!
O haităîntreagă, de păreau o mie.
Seadună, se adaogă, — o turmă!
Şid latră şid înjură în limba lor, din urmă.
Lătrăii niciodată, de stradă sau din viaţă,
Nu latră dinainte şi din faţă.

Unul din prieteni, mîniat căd latră,
Se*apleacă, ia o piatră
Şi vrea să dea, dar celălalt nud lasă:
— « Vezi'ţi de treabă, fă*te că nu<ţi pasă.
Mai rău îi'întăriţi cu graba.
O să*şi dea seama şi ei că au lătrat degeaba. »
Şi după o bucată de drum, e^adevărat,
Nici un căţel sau cîine nu a mai lătrat.

Că latră cîinii, vorba vine;
E graiul lor, şi lor li se cuvine.
Te latră însă oamenii pizmaşi.
Eu zic că şi pe ei săd laşi
Sămdruge la minciuni şi la palavre.
Ei se numesc în graiul nostru javre.
Nimic numcep, nimic nu ţin, nimic nu fac.
Lasăd să latre şi ei, că ostenesc şi tac.

ȚĂRANII ŞI RÎUL

Nemaiputînd să rabde mai departe
Prăpădul fiecarem parte,
S*au adunat țăranii, prin urmare,
La judecata rîului mai mare,
Ca să se plîngă de o droaie
De rîulețe şi pîraie,
Că le înneacă țara şim mănîncă.
Ele țineau de matca lui adîncă,
Veneau umflate şi zmulgeau cătune,
Ținuturi, mori, izlazuri de păşune,
Şi valvîrtej, furînd cirezi şi turme,
Nu mai lăsau din satemtregi nici urme.
Cînd au ajuns la rîul pomenit,
S*au minunat săd vadă blajin şi liniştit.
Printre oraşe mari, neturburată,
Nu i se varsă unda niciodată.
Apucăturile lui bune
Vor potoli pîraiele nebune,
Că le va da porunci, din sat în sat.

Țăranii^atunci s*au mai apropiat,
Ca săd înduplece, să le asculte
Durerile şi chinurile multe,
însă, uitîndu*se în apele lui late,
Văzurăm rîul mare, cărat pe jumătate,

Avutul lor, răpit de rîurile mici,
înghesuit de*a valma, bucate, vite, tîrlă,
Şid însoţeau cu ochii, dus pe gîrlă.
Dar pricepînd mai bine treaba,
Au înţeles că au venit degeaba.
La urma urmei, rîului ced pasă:
Au dat din cap şi s*au întors acasă.

Ce să mai cauţi la cei mari dreptate,
Cînd ei dau cu cei mici pe jumătate?

ZMEUL DE HÎRTIE

înnălțat pînămtrmn nor
Şi crezîndu'se cocor,
Zmeul mîndru, tras de sfoară,
îşi închipuie că zboară.

Dintre flori, un fluture,
începînd să*şi scuture
Aripile dezmorțite
Şi plutind pe dibuite,
îl audem cîmp, de sus:

— « Vezi pînă unde m*am dus ?
Tu de*abia te mai zăreşti,
De mărunt şi jos ce eşti,
De prin volbură şi izmă.
Ai de ce să*ți fie pizmă:
Eu mă leagăn în Tării
Şi tumnoți prin bălării. »

— « Eşti fudul, dar ai uitat
Că temnalți numai legat.
Eu zbor jos, mai zbor, mai stau,
Dar mă duc oriunde vreau.

Şi ivam nici bîzîitoare
De foiţă de ţigare,
Ca să 'zbîrnîie de*a surda
Cînd îşi paşte iarba ciurda. »

PIATRA ŞI RÎMA

în fabule, pe lingă dobitoace,
Vorbesc şi pietrele, de*o vreme mcoace,
Şi descleştate toate, de tot, ca la un semn,
Nud de mirat ca graiul să iasă şi din lemn.

O piatră, prin urmare, se supără pe*o ploaie
Care cădea în cîmp şi da şuvoaie,
Şi zise: — « Proastei i se pare
A fi făcut ispravă mare,
Ga murdărit pămîntul vre un ceas —
Şi lumea bucuroasă prinde glas.
Eu ce să zic de mine?
Şi totuş de dreptatea lumii mire ruşine.
Culcată^aci, de nu ştiu cîte veacuri,
Privesc la toateraceste fleacuri
în linişte, smerită, cum trec şi se urmează.
Unde mă pui, acolo stau, de pază,
Şi nimeni încă nu mba mulţumit.
Omul nedrept mai e şi ipocrit. »

— « Mai tacărţi şura, pacoste bătrînă », —
Răspunse rîma din ţărînă. —
Un ceas ori mai puţin de ploaie
Face tulpina griului vioaie,

îi dă plugarului muncit nădejde,
Şi seceta, ca lepra, o goneşte.
Iar tu? dar cine te întreabă?
Zaci stearpă, dormi şi crezi că faci vreo treabă. »

Domnul Cutarem slujbă, plătit de*o viaţămtreagă,
Stă, unde e de lucru, în jilţ, şi nu se bagă.

CURIOSUL

— « A! bună ziua, dragă, cînd intraşi ?
Văd că îţi merge bine, că te îngraşi.
Nu mai încapi în cataramă. »
— « Sînt fericit! Am fost duminică la
panoramă. . . »
— « Şi ce-ai văzut ? ia spune! »
— « Ce mai încoa şi încolo ? E-o minune!
Am colindat clădirea întreagă, ce să spui! »
— « Tablouri multe, olarii, statui?. . . »
— « De unde! Animale şi pasări. . . cîte toate,
Care de care mai ciudate;
Gîngănii, te ia groaza-ntr-adevăr,
Cu aripi, fără aripi, cu păr şi fără păr. . . »
— « Am înţeles, ai fost pe la muzău,
Aşa se spune. . . »
— « Zău?. . .
Şi să mai vezi ce fluturi! ce gîze! mii şi mii,
Puse-n dulapuri, rafturi şi cutii,
Unele mici cît nişte gămălii,
Ca de zmarald, de aur şi mărgean,
Din toată lumea, pînă la ocean. . .
De-abia le vezi pe unele din ele,
Aşa-s de mărunţele. »
— « Natura asta, cum îi zice,
E ca un basm, într-adevăr, amice. . .

ar întrratîtea frumuseţi mărunte,
şi un elefant acolo, cît un munte.
- « Acolo,m panoramă? »
- « Vezi bine că acolo. »
- « Nici n*am băgat de seamă. »

VULTORUL ŞI SOBOLUL

Venind din zările silhui
Vulturum zbor, cu vulturoaica lui,
întrm pădure mare, deasă,
A vrut să *fi* facă clarul de mireasă,
Clădindud cuib înnalt, atît măcar,
în cel mai mare şi stufos stejar.
în crăcile întinse din veac în veac, cu anii,
Vor creştem voie slobozi şi hultanii.

Sobolul, auzind de pregătiri,
Tiptil semdreaptă către miri,
Să spuie de cu vreme, crezînd de cuviinţă,
Că nu e bun stejarul ales, de locuinţă,
Căm rădăcini e putred şi şovăie, fireşte,
Să nu se prăbuşeascămtrm zi; Doamne fereşte!
Aşa că dă povaţă, bogată find pădurea,
Să*şi mute căsnicia şi cuibul ei aiurea.

Dar vulturilor să le dea, din vizuină,
învăţături şi sfaturi asemenea jivină?
Agerul ochi de vultur nu semşeală.
Ce se mai vîră ea în socoteală
Şim trebilemiparatului din slavă?
Vulturul îi clădi fără zăbavă
Palatul închinat împărătesei sale,
Şi iatăd împreună, pe cer, în rotogoale.

E timpul să vă spui
Căm primăvară ea şi scoase pui.

Dar întrro zi, cînd semtorcea acasă,
Gonind pe sus, vulturul, cu prada cea mai grasă,
Nurşi mai zări stejarul, din Tării.
Se prăbuşisem roata unei vijelii,
Strivind în cuib şi puii şi pe mamă.

Că nu ţinuse sfatul sobolului în seamă,
O negurăd se*aşterne pe ochi, cernit de moarte.
Se îndărătnicisem trufile*i deşarte,
Cînd cîrtitad spusese din muşuroi, de jos,
Că arboreled putred şi trunchiul găunos.
El sramcrezut în fala stejarului, văzută,
Uitînd că ştiutoarea scobeşte neştiută
Şi că, scurmînd pămîntul, făptura ei puţină
Trăieştem rădăcină.

Să nu nesocoteşti un sfat
Nainte de*ad fi bine judecat.

LEBĂDA, ŞTIUCA ŞI RACUL

O lebădă, odată, o ştiucă şi un rac
S*au apucat sa tragă un car şi, greu, ceaopac,
La oişte de*a surda tustrei se înhămară,
Că n*au urnit din locud temuta lor povară,
Ce le păruse parcă la început uşoară:
Căci lebăda, cu aripi, trăgea în sus, la nori,
Racu,mdărăt, şi ştiuca, la iaz. De zeci de ori
S*au opintit zadarnic. . . Care avea dreptate
Din trei, nu ştie nimeni săd dea întîietate,
Nici cînd a fost să fie, şi nici la ce soroc,
Dar de atuncea carul stă pînă azi pe loc.

Cînd prietenii, la treabă, nu semţeleg, amin!
Isprava lid deşartă, şi munca lor — un chin.

BALTA ŞI FLUVIUL

— « Ced asta? — ntreabă balta pe fluviu. —
Ce destin!
Să curgi mereu, şi ziua şi noaptea, tot senin.
Cum nu ţi se urăşte şi cum nrai obosit?
Te văd cărînd corăbii, poveri, fără sfîrşit,
încărcături pe plute şi mii şi mii de bărci.
Nu eşti sătul de trudă, de n*ai de gînd sămtărci?
Ce viaţă mai e asta, şi n*ai să te mai lepezi
De vana străduinţă a undei tale repezi?
Ridicărte din maluri şi uitărte la mine
Cît mă răsfăţ de galeş şi cît îmi e de bine.
Nram nume, nici pe hartă n*am semn,
nici n*am cîntate
Isprăvi neauzite şi fapte lăudate.
Copilării şi fleacuri! Nămolul, ca o blană,
Mă leagănă, culcată cam perini o cucoană,
Şi fericită astfel visez în dulce tihnă. . .
Ce e la tine zarvă, la mine e odihnă.
Nu mă strivesc corăbii, şi ţărmul numii încarcă
Nişte coşciuge strîmte cu vîslele de barcă.
Cel mult dacă vreo frunză, venind din depărtare,
Mbatinge rar oglinda, gingaş, curo sărutare. . .
Ferită pretutindeni de vînturi, ce*ar putea
Sraduca altă viaţă în fericirea mea?
Dormind, străvăd cum lumea se zbuciumăm
neştire
Şbmi duc filosofia prin somn, cam amintire. »

— «Filosofia asta din mlaştina ta largă,
în care zaci, nu ştie ce lege ne aleargă, —
Răspunse bălţii fluviul. — Trudire şi mişcare.
Prin munci neodihnite ajungi adînc şi mare,
Iar prospeţimea undei zvîcnirea o păstrează.
Belşugul meu de ape şi albia mea trează
Aduc folbase lumii şi mie — ce vrei? — slavă.
Eu mii de ani voi curge aşa, iar tu, trîndăvă,
Tu vei seca şi trece din mlaştină în zmîrc,
Şi n*are să te plîngă măcar un cocostîrc.»

într^adevăr, cînd fluviul mînâ mai viu, —
domoală,
Balta scădeam nămoluri de linişte şi boală,
Nici trestii, nici rogozuri nu i#au mai dat
o viaţă,
Şi se trezi uscatămtr*o bună dimineaţă.

CLEVETITORUL ŞI ŞARPELE

Degeaba s*a zvonit că nud întîietate
Cinstităm Iad, şi nici deloc dreptate.
O să vedem îndată că, săracii,
Nu iartă strîmbătatea nici chiar dracii.

S*a întîmplat odatămtrmn alai
Din Iad, cam prin aprilie sau mai,
Clevetitor şi şarpe, dintrmn salt,
Să vrea ieşlmnaintea celuilalt.
Şi s*a iscat gîlceavăm cele zise
Şimn tărăboi cum nu se pomenise.
Care de care mai lăudăros,
îşi lăuda otrava şi colţul veninos.
Jignit a nu fi în alai întîiul,
El, şarpele, i*ar fi muşcat călcîiul
Duşmanului, şi asta făcu ca, din grămadă,
Clevetitorul să rămîiem coadă.

Dar Belzebut, ivit în dreptul lor
Şi apărîndud pe clevetitor,
îi zise şarpelui: — «Pe tine
Te preţuiesc cum se cuvine.
Ai un venin, minune mare!

Pe cinemghimpi, dă ochii peste cap şi moare,
Dar tu înţepi doar din apropiere,
Nu ai a clevetirii năstruşnică putere.
Clevetitorul batem depărtare,
Şi streajă gura lui nici graniţi n*are.
Te*ajunge peste mări şi ţări şi munţi.
Tu poţi fugi, dar nu poţi săd înfrunţi;
Aşa că el e mai primejdios.
Ia*ţi locul tău, târăşte*te pe jos.
El are drept la locul dinainte.
Haide,mţelege, şarpe, fii cuminte. »

De*atunci, în Iad, din punctul de vedere
Curat, clevetitorul are precădere.

OSPĂȚUL

Ca să mîngîie lumea, pe*o foamete grozavă,
Se hotărî şi leul să facă o ispravă.
Trimise pretutindeni pe vestitori să cheme
La un ospăț cum nu a mai fost dintr^altă vreme
Jivinele din codru, din scorburi şi pămînt.
N*a şovăit nici una s*asculte de cuvînt.
Un bun ospăț e binevenit şim timpuri bune,
Şi pofta de mîncare cu drag i se supune.
Iatăd ajunşi pe vulpe, sobol şi popîndău.
Venea un bun miros — ți se făcea şi rău.
Dar au sosit oleacă tîrziu, — mai mergi, mai
lasă, —
Şi oaspeții cu toții au fost găsiți la masă.
Cumătră vulpe, totuş, n*am înțeles ceravea
Tocmai atunci, peralături, că tot trebăluia.
Sobolul rătăcise, iar popîndău*a stat
întîi afară, de s*a spălat şi scuturat.
Cum să temduri acuma să pleci cu burta goală?
Un loc mai era slobod, de lîngă leu, în sală,
Şi cîteşitrei dau buzna la masă, săd apuce.
Atunci pantera zise, cu brațele în cruce:
— « E drept că locul ăsta e foartemcăpător
Şi aşezat mai bine, dar nu*i de mutra lor.
Cum vine elefantul, îi dă din jeț afară,
Sau îi striveşte turtă subt el, aşa,mtr*o doară.

Cine nu vrea sa plece flămînd, să stea la uşe,
Că locurile astea sînt pentru cei cu guşe,
Ţinute pentru fiare mai mari şi mai de vază,
Iar mărunţeii care picioarele-şi păstrează
Şi vor să stea pe scaun cînd alţii ospătează,
Mai bine să rămîie acasă, de amiază.»

OGLINDA ŞI MAIMUŢA

Zărindu;se maimuţamtr*o oglindă,
Careaj ungea pe podină din grindă,
îl înghionti pe urs a zeflemea:
— «O vezi? Parcăd cumătră*mea.
Cum sare şi se strîmbă, aşa schimonosită,
Cumătră^mead leită.
De*aş semăna cît de puţin cu ea,
Numaidecît m*aş spînzura.
Ba mai şi sînt, Cutare şi Cutare,
Cu*acelaş chip şi*acea asemănare,
Mai multe rubedenii, pe*aceleaşi calapoade. »
Ursul răspunde, cumsecade:
— « Ia uită*te mai bine. . . Tot nu te ruşinezi
Că tu eşti chiar aceea pe careomjuri şi*o vezi? »

Să se cunoască, nimeni nu vrea şi îvare preget.
Şi noi, ca şi maimuţa, ne*ascundem după deget.
Climîci ia mităm slujbă, îl spui şi îl arăt,
Dar el arată p&altul, cu ochiul, dindărăt.

MAIMUȚA ȘI OCHELARII

îmbătrînind maimuța, vedereai cam slăbise,
Și auzind că ochii se dreg, mai auzise
Că lucrurilemdată se fac și cresc mai mari
Dacă te uiți la ele prin niște ochelari,
Șira cumpărat din piață șase părechi deodată.
Dar nefiind curasemeni adaosemvățată,
Nu știe cum să umble cu ei și cum săd puie,
La gît, la subsuoară, mai drepți, mai strîmbi,
și, șuie,
îi linge, pune nasul: îvau gust și nrau miros.
Ari încerca șbaiurea nuri, poate, de prisos:
Adună ochelarii dera valma și grămadă
Și apoi șiri înșiră și pe coadă. . .
— « Spuneau că ochelarii fac minuni;
Ce rău e să te iei după minciuni!
(Șira zis maimuța, supărată)
Să nu asculți de sfaturi și vorbe niciodată.
Nici geamurile astea nraduc nici un folos. . .
A fost și negustorul din tîrg un mincinos. »
înverșunată, luîndud de plasele,
ba sfărîmat în mii de bucățele.

Nici noi nu ne dăm seama de ce avem în mînă.
Ciocoiul pe maimuța din pildă o îngînă.
Cunoașterea prostească a tot ce nu ajunge
îi face și pe oameni sări scadă sau alunge.

CHIABURUL ŞI ARGATUL

Un chiabur se întorcea acasă,
Pe înserat, cu*argatul, de la coasă,
Cînd semtîlnira, după vre un ceas,
Cu ursul din pădure, nas în nas.

Ursul îl ia, ldnvîrte,d strînge
Şi îl trînteşte morfolit cu sînge,
Gata sămceapă căsăpitul:
I se apropia chiaburului sfîrşitul.

— « Iubite Stepanuşka, nu mă lăsa mîncat, —
Se roagă de subt urs chiaburul, de argat, —
Miceşti scump şi drag, cit şi copiii mei,
Ajută*mă să scap şi*ţi dau ce vrei. »

Argatul, cu securea şi cu*o putere nouă,
Despică ţeasta ursului în două,
Şi furcam pîntec i*o înfige.
Fiara începe să se încîrlige,
Chiaburul a scăpat.

Dar tot el e cel supărat
Şi, ocărîndu-l pe argat, se scoală.
Biet Stepanuk, mîhnit, dar cu sfiială,
întreabă pe chiabur, cam cu îndoială:
— « Văd că mă-njuri şi nu ştiu ce-am greşit».
Chiaburul îi răspunse: — « De ce ai fost tîmpit,
Să îl înţepi atît de apăsat?
Că toată pielea s-a stricat. »

LEUL ŞI PANTERA

Pantera şi cu leul, în vremurile toate,
Au dus războaie crunte, — stă scris, —
îndelungate.
De ce? Pentru desişuri, păduri şi vizuini,
Căci peste tot, oriunde, se nimereau vecini,
Şi fiecarem parte avea un drept al lui.
Dar chibzuiala, care îi vine orişicui,
E că puteau să meargă frumos la judecată;
Ceea ce nu semtîmplă la fiare niciodată.
Ele*au o lege*anume: război fără cruţare,
Şi dreptul sfînt rămîne al celuia mai tare.

Dar, totuş, dupămfrîngeri, vrăjmaşii au simţit
Că ghearele şi colţii slăbiţi li s*au tocit.
S*au hotărît ca, pînă le schimbă, pe tăcute,
Să*şi dea o întîlnire, la care să discute.
Sămtemeieze dreptul, să şteargă tot ce*a fost
Gîlceavă şi pricină, cu rost şi fără rost,
Şi să semcheie#o pace eternă, prin urmare
(Pînă la viitoarea, din nou, încăierare).

— « S<alegem, deci, în grabă, — au zis, —
cîte*o solie
Pentrumcheierea păcii dorite, pe vecie,
Şi ce*or găsi cu cale aleşii,#aşa să fie. »

— « Eu, — a propus pantera, — am şi ales motanul,
Ambasador destoinic, cam jerpelit, sărmanul,
însă curat la cuget: îl iau pe garanţie.
Tu să numeşti măgarul pentru deputăţie.
E şi de neam, şim ranguri nud mai întrece nimeni,
Cel mai umblat şi falnic de printre ipochimeni.
Şi, pot să spui, nici sfatul, nici curtea ta slăvită
Nu fac cît de la dînsul o singură copită.
Primim, deci, hotărîrea ceror lua, de mai nainte,
Motanul meu destoinic, măgarul tău cuminte. »
Dînd leul aprobarea propunerii, întreagă,
Nu pe măgar, ci,m locuri, pe vulpe o deleagă.
« Căci nu te poţi încrede, îşi zise suveranul,
în semenii pe care ţin laudă duşmanul. »

LUPUL ŞI VULPEA

Din ce nu ţi*e de folos
Dai din plin şi cu prisos.
Dărnicied, mi se pare,
Şuti povestea următoare.

Vulpead hoaţă şi isteaţă.
Luase dintr*o cotineaţă
Şi mîncase dindestul,
Pîntecul era sătul,
Dar pusese ced rămase,
Cîteva bucăţi mai grase,
De o parte, pentru cină,
Subt un pom, la rădăcină,
Iar acum se odihnea,
Moţăind ca pe saltea,
Pe un val de fîn cosit.
Iată lupul, hămesit,
Dînd prin ţarină o raită,
Se apropie, se vaită:
— « Am umblat în lung şim lat
Şi nimic n*am căpătat,
Capră, oaie sau berbec,
Şi înghit de marţi în sec.
Nu ştiu. . . Ce mămveţi să fac?
Că mi*e rău de la stomac.
N*ai cumva, pe la cămară,
Vre un muşchi, vreo vrăbioară?

Cîinibs răi, şi baciul, treaz,
Se tot uită prin zaplaz,
De flămînd şi amărît,
Mbaş fi pus ştreangul de gît. »

— « Taci, te rog, mi se sfîşle
Inima de duioşie,
Mie, ca şi dumitale,
Că te văd cam tras la şale.
Mbeşti prea dulce şi mă doare,
Că sînt fire simţitoare,
Şi cum eşti de abătut,
Vreau din suflet să te*ajut.
Uite colo cîte^o claie
De coceni, de fîn şi paie.
Ia cît poţi, stăi colea, jos.
Prînzul cel mai sănătos. »
Nu doar că ar fi semeţ
Lupul nrar mînca nutreţ;
Nici porumb, nici cereale
Nu*s pe placul dumisale,
Căci îi place os cu carne,
Chiar cu fulgi, necum cu coarne.
Dar cum ghiersul blînd şi moale
Nu o prea ţine parale,
Vulpead duce şid petrece
Cîtiva paşi, vreo cinci sau zece,
Cu nădejdi şi cu suspine
Sufleteşti, şid şade bine,
Legănat în mîngîieri.

Lupul nu e nicăieri.
Toate zise şi răszise,
A pierit cum şi venise.

ELEFANTUL FAVORIT

Elefantul nu e prea drăguţ, să placă,
E de o frumuseţe şi neagră şi săracă;
Totuş, leubrege prieten ba ales,
Şi#amîndci se pare că s*au înţeles.
S*a mirat pădurea, pusă pe ghicit.
Vulpea, învîrtindu'şi coada, s*a uimit:
— « Aş pricepemcaltea lucrul mult mai bine
Dacă elefantul ar avea, ca mine,
Coada îmblănită, groasă şi stufoasă ».
— « Sau o gheară mare, colea, sănătoasă », —
Zise ursul. — « Poate (se vîrî şi boul),
Se găsesc aiurea dragostea şi noul:
Colţii de la trompă, mari cît nişte coarne,
Au făcut gingaşe namila de carne. »
Şi măgarul zise: —«Astea*s lucruri vechi;
L*a ales stăpînul cred că pe urechi ».

De*ar avea cu mine vreo asemănare,
bas ierta mărirea semenului mare.

LUPUL ŞI COCORUL

Prefăcut, neprefăcut,
Lupuri lacom, e ştiut,
Dar, din fire, cam netot,
înghite cu os cu tot,
îmbucînd, flămînd, cît zece.
Dar era să se înnece
într^o vreme, întrucît
I s*a pus un os în gît —
Dacă, iacă, un cocor
Nud venea întnajutor.
Prin holbări de ochi şi semne
îl făcu să se îndemne,
Căd vîrî drept, dintnodată,
Ciocul pînăm beregată.
Scoate osul, bl arată,
Şi cum ziua dam amurg,
Cere plata de chirurg.
— « Mi se pare că glumeşti, -
Zise lupul, — şi numii eşti,
Cît ăi fi tu de cocor,
Măcar recunoscător.
Ciocul cînd mi bai vîrît
De un cot şbun sfert în gît,
Mulţumeşti în aşa fel
Că ai mai rămas cu el?

Aşadară,
Ia te cară!
Nu uita şi ţine minte
Să nu*mi ieşi iar înnainte! »

LEUL ŞI LUPUL

Leul mîncînd la prînz un miel, precum se ştie,
Fără tacîm, şervet şi farfurie,
Un căţelandru, galeş, se*apropie de fiară
Şi*i ia, nevinovat, de lîngă ghiară,
Şi el o^mbucătură,
Ca să nu zicem că uo fură.
Dar leul nu s*a supărat de îndrăzneala lui:
Ce să se supere pe un naiv de pui?!
Lupul, crezînd că vlaga i*a*mbătrînit şi*i slabă,
întinse şi el, ca să ia, o labă.
« Leul e blînd, că e neputincios, —
îşi zise lupul, — iau şi eu un os. »
Atît i>a trebuit,
Că lupul, ca şi mielul, fu prins şi ciopîrţit.
— « Ai cutezat, văzînd c*a luat şi el.
El e copil, şi tu nu eşti căţel. »

ÎNMORMÎN TAREA

O datinăm Egiptul deraltădată
Era alaiul bocitorilor cu plată,
Cînd mortul cel mai procopsit
Era şi cel mai jeluit,
Şi urletele mari demmormîntare
Îi însoţeau mumia spre viaţa viitoare.

La un convoi cu^asemeni gălăgie,
Crezînd că sufletul li se sfîşie,
De suferinţă, bieţilor urmaşi,
Un milostiv şi simţitor unchiaş
Le spuse bocitorilor: — «Sînt mag
Şi pot săd înviez pe mortul vostru drag ».
— « Cu multă bucurie, — răspunseră, — dar doară
Dacăd mai faci a cincea zi tu din nou să moară.
Cît a trăit o viaţă, bogatul de pe dric
Nra folosit la nimeni şi nimic,
Şi numai mort să dea em stare
Chiria bocetelor de înmormîntare. »

CÎINELE

Un boier de azi pe mîine
Aveam curtea lui un cîine.
Era cîine fericit,
Mînca tot ce*ar fi poftit
Şuavea toate din belşug.
Dar avea şimn beteşug,
Ce punea la toate moţ:
Era hoţ.

Unde da de vreo bucată,
Era gata înşfăcată, —
Pulpă, şuncă sau friptură, —
Şi fugea din bătătură.

Cît stăpînul s*a trudit,
Nu ba dezobişnuit.
Dar un prieten, pot să spun,
ba dat sfatul cel mai bun:
— « Pentru că nud iei de scurt,
Tud îndemni mereu la furt.
Scurtul nu e cu bătaie:
îl aţîţă, nud înmoaie.
Cum nuia, cu două, trei,
Nud dezveţi de obicei.
Cînd bai prins din nou că fură,
Scoated carnea, scurt, din gură. »

Mijlocul s*a dovedit
A fi cel mai nimerit
Clinele s*a cuminţit.

ADUNAREA OBŞTEASCĂ

Nici cea mai bună rînduială
Nu scapă de a fi de mîntuială
Cînd amcăput, din întîmplare,
Pe mîini zgîrcite şi murdare.

Lupul ceruse drepturi noi:
Să fie staroste la oi.
Aveau să puis#o vorbă bună
Leoaica, vulpea, împreună.
împins de vulpe şi nevastă, —
Dar cunoscînd ce faimă proastă
Avea şi lupul, — leul, tare,
Ceru obştească adunare.
S<au dat porunci ca, din popor,
Să iasă capul oilor,
Să nu se spuiemtre hoinari
Gar pártini pe cei mai mari,
Şi are voie orişicine
Să spuie de e rău sau bine
Să fie peste oi numit
Primare lupul hămesit.

Poporul, întrebat, nici pis
Nu a răspuns, şi s*au trimis
Hîrtii,mnainte şbnnapoi,
Că lupud staroste la oi.

Ci n*au fost oile în stare
Nimic să sufem adunare?
N>au spus nimic, şbaveau dreptate,
Căci ele nici mau fost chemate,
Necum să fie întrebate.

LEUL ŞI VULPEA

Vulpea tinerică, pribegind mereu,
încă nu văzuse în pădure leu,
Dar odată, nu ştiu cum s*a întîmplat,
Lramtîlnit în faţă şi a îngheţat.

întîlneşte leul iar, a doua oară,
Dar de astă dată nu mai semfioară.
Ghearele cumplite, botul cu zăvoare
Nud mai par atîta demspăimîntătoare.

întîlnirea treia cu temutul gîde
E îmbietoare, ea îi şi surîde.
S*au plimbat alături, şi în sus şbn jos,
Ea — subţirem vorbă, el — politicos.

Greu e cu mabmarii noştri pămînteşti
Pînări vezi deraproape, că terobişnuieşti.

ZGÎRCITUL ŞI GĂINA

Mi*e lene alte pilde să caut printre multe,
Ca săd învăţ peacela ce ştie să asculte,
Că, vrînd să strîngă totul, zgîrcitul pierde tot.
Să povestesc isprava unui calic netot.

Citisem întrm carte de prin copilărie
Că pe un om de ţară şi fără meserie
Căzuse orb norocul, cam lume nicăierea,
Ded năpădeau prosteşte belşugul şi averea.
Găina lui din curte, oatît avea, găina
Făcu un ou de aur, batm vina!
Şi altul, tot de aur, de cel adevărat,
Că omul aiurise, uimit şi frămîntat.
Avea numai s*aştepte la cuib şi să adune
Din paie bogăţia iscată prin minune,
Să umple lăzi cu aur, şbncetul cu încetul
Săd crească nesfîrşită, sporindud berechetul.
Dar aţîţat că toate nu merg destul de iute
Si socotind pe zile ce ouă sînt pierdute,
îşi zise: «De*ai tăiam, găina asta, dragă,
Găseşti în ea îndată comoara ei întreagă ».
El şi făcu ce zise, dar î*au rămas în braţe
Mînjiţii fulgi de sînge, şim mînă nişte maţe.

Tot zăbovind la treabă, dar sprintenăm zăbavă,
Pesemne lăcomiad şi trîndâvă.

MĂGARUL ŞI ŢĂRANUL

Ţăranul tocmai pe măgar
Şi-l puse de pază vătaf grădinar,
S-alunge din cîmp, de cu zori,
Năvala de vrăbii şi ciori.

Măgarul, din fire cinstit,
Nici nu s-a gîndit
De-o iarbă măcar să se-atingă
Şi nici cel puţin să o lingă,
Necum la furat.
El are obrazul curat.
Dar harnic, din patru picioare,
Da buzna-n răzoare,
Să puie pe goană-n poiene
Pe hoaţele celea cu pene.
Şi astfel şi de o cam dată,
Grădina rămase tocată.

Ţăranul, de furie, sare
Şi-i pune ciomagul întins pe spinare.

Batjocuri de peste tot locul:
« Că bine făcu dobitocul! »
Sudalme şi rele cuvinte:
« învețe-se minte! »

« Aşa se cuvine atunci cînd îţi pui
Şi tu căpăţîna ta goală cura 'lui. »

Măgarul, ţăranul, grădina. . .
A cui o fi vina?

URSUL ÎN PLASĂ

Cită vreme stă departe,
Poţi să rîzi cum vrei de moarte.
Cînd terņşfacă, pe tăcute,
Nu ştii cum să scapi mai iute.

Ursul, prins întrro reţea,
Se zmucea şi se zbătea,
Şi mai rău se încurca;
Derar fi fost capcana ruptă,
Srar fi măsurat în luptă.
Satul îl împresurase
Cu dulăi, cu furci şi coase,
încolţit şi tremurînd,
Se făcu dulceag şi blînd,
Şim forfota zorului
Zise vînătorului:
— « Ce*ai cu mine, poţi sămd spui ?
Dumitale cerţi făcui?
Ori te iei şi dumneata,
Poate, după niscaiva
Bîrfe, — nici nu nvaş mira, —
Pusem socoteala mea.
Poţi sămtrebi orice vecin
Cinem codrud mai blajin
Dintre toate fiarele.

Colţii mei şi ghiarele
Nu ’se*ating de omul mort.
Vezi că ştiu cum să mă port ? »

Luat aşa, cu binişorul,
ba răspuns şi vînătorul:
— « Astad, da, adevărat,
Oameni morţi măi fi mîncat,
însă, măre, să te ţii,
Cînd îţi cad în labă vii!
Să mănînci din morţi muţi vine,
Deşi, poate,<ar fi mai bine.
Tot atît de bine*ai face
Şi pe vii săd laşi în pace. »

DOUĂ BUTOAIE

Două butoaie merg la vale.
Unul e plin şi merge?agale.
Altul e gol şi fuge*n goana mare,
Şi hărmălaia doagelor em stare,
Stîrnind în valuri praful din şosea,
Să bage lumea în belea.
« Daţi'văm lături, oameni buni, că vine,
Ca o'furtună, nu ştiu cine! »
Dar larma nu e de folos,
Butoiul plin e mut şi tacticos.

Aşa şi omul cel lăudăros:
Pe dinlăuntrud găunos;
Pe cînd acela care tace
E ca butoiul plin şi cu capace.
Unuiad umblă gura fel de fel,
Cellalt, vorbeşte fapta pentru el.

MORARUL

Jgheabul de apă de la moară
Se sparse întrmn loc, odinioară,
Şi paguba nici nu s*ar fi simţit
Cu un morar mai chibzuit.
Dar gaura, din ce în ce mai largă,
Ameninţa tot jgheabul să se spargă.
— « Ia scoalărte din lene, măi morare,
Şi pune mîna, gauran mai mare. »
— « Nu e nimic, sfîrşitul e departe.
Am apă de prisos şi pîn' la moarte. »

Morarul doarme pe mălaiul moale,
Şi apa fuge tot mai mult, devale,
Şi roata morii a încremenit.
— « Păi, cînd ţbam spus, nici nu m*ai auzit.
Acuma, scarpinărte subt căciulă.
Ziceai că apă ai destulă,
Pînă la moarte şi de*a gata.
Nu vrei s*o duci la moară cu găleata ? »

Nişte găini ciupesc un cioc din iaz.
El caută o price, de necaz,
Şi, zvîrr! cu reteveiul după ele:
— « Cernii tot secaţi apele mele ? »

Morarul meu de ciudă crapă
Că nu mai are nici găini, nici apă.

Moştenitorul, risipind cu nepăsare,
Se bate pe un muc de luminare.

ŢĂRANUL ŞI OAIA

Oaia fu, pe vremuri, într*o zi chemată
De ţăranul nostru,m tîrg, la judecată.
Era 'tocmai vulpeam jilţ judecător.
De o parte şbalta, interogator.
Apoi, omul, oaia vor vorbi pe puncte,
Şi dovezi, cu acte şi cu amănunte.

Ce spunea ţăranul? — «La cutare dată
Mi*au lipsit găina ţarcă şbo moţată,
Şi de dimineaţă, pe la ora şase,
N*am găsit din ele decît fulgi şi oase.
Nu putea să vie*n toiul nopţii gaia,
Şbn ograda noastră era numai oaia. »

Ce răspunse oaia? — «în vorbita noapte,
Ştiu, ca şi vecinii, oam dormit cît şapte.
Niciodatăm viaţă mam fost bănuită
De vreo faptă strîmbă ori nelegiuită.
Niciodată nici un animal cu coarne,
Şbndeosebi oaia, ma mîncat de carne. »

Cared hotărîrea vulpii? — «Se respinge!
Pledoaria oii scuipă unde linge.
Urmele, ştiut e, hoţii şi le şterg
Unde fură noaptea şi pe unde merg.

Actele din care crima ei rezultă
Osîndesc pe oaie, ce mai vorbă multă?
în sus*zisa noapte, oaia, — să temchini, —
A stat toată viemearn curte la găini.
Carnea de găină, — să te lingi pe bot, —
Ştim că e gustoasă şi dulce de tot.
E cu neputinţă să nu fi poftit,
Şi era prilejul cel mai nimerit.
Prin urmare, Curtea drept a judecat,
Hotărînd că numai oaia le*a mîncat.
Şi, ca sancţiune, dreapta judecată
Hotărî să fie şi executată.
Carnea va fi dată Curţii, într*acelea,
Iară reclamantul îi primeşte pielea. »

ŢĂRANUL ŞI ŞARPELE

Cum se întîmplă uneori să pară
împrietenită cu un om o fiară,
Aşa şi şarpele videan
Sramiprietenit cu un sătean.
îi sta în sîn sau se muta prin casă,
Semcolăcea în pat ori se lungea pe masă,
Se strecuramtre boarfe, în dulap,
Şi omul îl iubea ca ochii lui din cap.
Cumcetul, pe la el
Nu mai dădură prietenii defel.
Săteanul întreba pe fiecare:
— « De ce mă părăsirăţi, frăţioare ?
Nu v*a primit cum trebuie nevasta?
Nu v*au plăcut bucatele? Ced asta? »
— « Ba, dimpotrivă, ba răspuns MateL
Dar nu mai sînteţi doi, ci trei,
Şbal treilea, umblînd pe la picioare,
Este făptură rea şi muşcătoare.
Oriunde stai şboricum te învîrteşti,
Eşti nevoit mereu să te fereşti;
Că de jigania ta mică
Nid tuturora frică. »

Moralam cîteva cuvinte:
Alegeaţi prietenii cu luareraminte.

ŞARPELE ŞI MIELUL

Turbată, vipera, încolăcită,
Cată numai să muşte şi ucidă.
Pe lingă ascunzişul din buturuga ei
Păştea un miel de*o parte de alţi miei,
Fără să simtă, fără să o vadă,
Şi mielul cade pradă
Nevinovată, din senin,
A blestematului venin.
Pe neştiute, cît nici ma clipit,
O muşcătură ba şi otrăvit.
— « Ce tbam făcut?» întreabăm agonie.
— « Poate*ai venit cu gîndul — cine ştie ?! —
Să mă striveşti. Deaceea cere
Să te ucid, din vreme, punctul de vedere. »

Sînt şbntre oameni vipere şi şerpi,
Ascunşi în buturugă, otrăviţi şi sterpi,
Şi care
Se tem că toată lumea umblă săd omoare.

PORCUL ŞI STEJARUL

Sătul de ghindă şi, aproape,
De ghiftuit şi îndopat, să crape,
Semtinse porcul ca un domn
Şi trase, sforăind, un pui de somn,
Fără să aibă grije şi habar,
La umbramibelşugatului stejar.

Cînd s*a trezit din vis, buimac,
S*a pus să scurme la copac,
Silindurse din grohăit şi rit
Săd treacă pînăm noapte de urît.

— « Ce faci acolo, nătăfleaţă ? —
L*a întrebat o cioară mai isteaţă. —
Tot dai cu nasul sub tulpină
Şi ai s^ajungi cu el în rădăcină.
Ce streche îndrăcită te apucă
Să te prosteşti atîta? că pomul se usucă! »

Răspunde porcul: — « Ei, şi dacă!
Usucerse, să nud rămîie cracă,
Şi piară, de pofteşte, pe vecie.
De asta crezi că o sămii pese mie?
Eu să am numai ghindă grasă,
De altceva numii pasă. »

O voce se*auzi, ieşită chiar
Din ramurile de stejar:
— « Dacă te lasă guşa să te uiţi în sus,
Ai să pricepi ce cioara de^alăturea ţba spus.
Netrebnicule, ghinda ce te ţine
Gras şi obraznic, vine de la' mine. »

Şi prostul, ca şi porcul, orb şi trufaş, înjură
Tot ced ştiinţă, sfat şimvăţătură
Şi pemvăţaţi; şi nici nu simt că vor
Să se îndoape doară cu bunul rodul lor.

DANŢUL PEŞTILOR

Primind în zilele lui albe
Stoluri de plîngeri şi de jalbe,
Care priveau pe cei mai mari,
Judecători, bogaţi şi demnitari,
Leul pierdu de tot răbdarea.
Se povesteşte întîmplarea
Că vru cu ochii lui să vadă
Cum se trăieşte şi se pradă.
Pe ţărmul unui rîu zăreşte
Că un sutaş prinsese peşte
Şi căd pusese viu pe un grătar
Şi se zbătea de moarte peştele pe jar.
De milă, leul se răsti cumplit
La insul speriat şbncremenit:
— « Cine eşti tu, ce faci, smintit călău,
Vai şi amar de capul tău,
De chinuieşti sărmana lor făptură? »
— « Mărite ţar, temşeli cu ce*ţi văzură
Privirile, de sus şi de departe.
Că nu se zbat, cum bănuieşti, de moarte,
Ci bucuria îi însufleţeşte.
Sînt starostele peste peşte,
Şbaci neam adunat, cînd ai venit,
Să îţi urăm cu toţii bun sosit. »
— « E*adevărat ? Şi cum o duc încai ? »
— « Trăiesc, Mărite Doamne, ca în Rai,
Şi ne rugăm ca Domnul să te ţie
Veacuri întregi stăpîn pe împărăţie. »

Dar totuş peştii pe grătar se zbat
Deasupra jarului cel blestemat.
— « Spune, de ce tot dau din cap şi coadă
Şi se zmuncesc să iasă din grămadă? »
— « Sînt fericiţi. . . De bucurie
Că te-au văzut, îţi joacă o chindie. »
— « Prea bine, zise leul, şi ba lins pe ceafă.
Să ştii că te sporesc la leafă. »

S-a mai uitat la danţul pe grătar o dată
Şi a plecat Măria Sa, înseninată.

PISICA ŞI PRIVIGHETOAREA

Prinzînd prin frunze o privighetoare,
Pisica ţine prada între gheare
Şi o mîngîie cu un glas duios:
— « Nu te sfii deloc, te rog frumos.
Aud căm cîntecele dumitale
Pui, dragă, bucurie, vis şi jale
Şi treci, chiar printre gureşii semeţi,
Ca prima voce dintre cîntăreţi
Şimnebunesc ciobani şi ciobănite
La cîntecul acestei dulci guriţe,
însăş cumătră vulpe te ascultă
Cu tresăriri şi întristare multă.
Vreau să te*aud, cîntînd aşa, şi eu.
Nu te mai zbate, pentru Dumnezeu!
Nurţi fie frică, n*am să te mănînc.
Hai, dămii şi mie cîntul tău adînc.
Cîntămii ceva, cum ştii, ca pemnoptate,
Şi te voi punemdatăm libertate,
Ca să te bucuri iarăş de pădure
Şi să temgîne lungiled murmure,
îmi place muzica şi miem gînd,
Şbadorm de multe ori cu ea, torcînd. »

Sărmana, însă, de privighetoare
Derabia mai răsufla, sfîrşităm gheare.
— « Ei, terai gîndit, te<ai chibzuit, nu vrei
Sămri cînţi puţin şi mie, un crîmpei? »

Privighetoarea scoase un suspin.
— « Aşa puţin îmi pare prea puţin.
Cu^atîta lucru farmeci tu? Mă mir
Că lauda*ţi plăteşte*atîta bir.
Astad puterea vocii admirate,
Un piuit rostit pe jumătate?
M>au plictisit cu el pisoii mei.
Atîta ştii, că vrei sau că nu vrei,
Ceva fără sfîrşit şi fără denceput.
Nu te pricepi şi nu te*ai priceput.
La voce nici un gust mam căpătat,
Vreau să te văd ce gust ai la mîncat. »
Pisica, iubitoare de cîntec, vorbăreaţă,
A şimghiţit pe biata cîntăreaţă.

O să vă spui o taină, la ureche,
O taină nici prea nouă, nici prea veche:
Privighetoarei, ştiu ca şi bunicii,
Căd este greu să cînte în ghearele pisicii.

OILE BĂLŢATE

Prinsese leul ciudă pe oile bălţate
Şi*ar fi putut prea bine a le sfîrsi pe toate.
Dar asta nu se*mpacă pe faţă cu*o coroană,
Ce nu stă binem codru, purtată de pomană.
Pentru anume vorbe, din pravili adunate,
Vedeţi, e trebuinţă de*o umbră de dreptate.
Te scapi de oi, desigur, şi, poate, dintr^odată,
Dar să*ţi rămîie totuş faţa de leu curată.

Iatăd chemînd doi sfetnici, pe vulpe şi pe urs,
Şi, dintr#o vorbămtnalta, vorbirea cum a curs,
Se plînge lor, în taină, că ochibncep săd doară
De cum zăresc bălţatămtr*o turmă o mioară,
Şi că, văzînd bălţate atît de multe oi,
Se teme să nu*şi piardă şi ochii amîndoi.
Copilăros la suflet şi blînd, nu are ştire
Ced de făcut, să scape mai iute de orbire.
— « De ce mai stai la gînduri ? Dă ordin,
majestate, —
Răspunse ursul, tare, — să fi e sugrumate.
Şi nimănuia, doamne, mare săd pară rău. »
Vulpea, decalaturi, zise: — « Ghicirăm gîndul tău ?
Tu nu vrei să verşi sînge de oi nevinovat,
Şi, preamărite, poate caş da şi eu un sfat.

Dă ordin să semtindă păşunile bogate,
Să aibă hrană bună şi multă, împărate,
Să zburde toată tîrla, cu mieii laolaltă,
O adăpare rece, şi de scăldat o baltă.
Dar pentru că ciobanii din ţaramipărătească
Lipsesc, dă ordin iarăş ca lupii să le pască.
în felul ăsta, dulce trec oile pe rînd,
Şi poate scapi de oaia bălţată mai curînd.
Pînă cetor trece toate, treptat, jurîmprejur,
Le laşi să se răsfeţe întrmn blajin huzur.
Dar orişice semtîmplă, tu stai tăcut departe. »

Părerea vulpii fuse primită, ca din carte.
Urmarea fu cea bună: cu oaia cea bălţată,
Pieri şi turma albă, cu lîna fără pată.
Şi ştiţi ce spun gingăşii?. . . Că leul e om bun
Şi răi sînt numai lupii!
N'o spun eu, ei o spun.

TUNURILE ŞI PÎNZELE

Cu tunuri şi cu pînze s*a întîmplat aşa:
Corabia, pe mare,m talaze, se purta,
Şi tunurile grele, fără de zăbavă,
Se puseră cu pînzelem gîlceavă.
Cu botul scos deasupra, către cer,
Se auzea pe mare glasul lor de fier.
— « Lauzi necuviinţă, de se poate,
La nişte cîrpe spînzurate,
Că îndrăznesc să spuie, pe dindos,
Că decît noi sînt de mai mult folos,
Ce mare lucru fac în drum, alene,
Cînd bate vîntul, că se umflam pene?
Trufaşe, se înnalţă din trei foi
Cu o mîndrie tîmpă peste noi.
Ce*atîta cutezanţă
La nişte petice de zdreanţă?
Noi, mulţumită nouă e stăpînă
Corabia pe marea talazelor bătrînă;
Noi, frămîntatem lupte, cum sarcină anume,
Ne ducem spaima, moartea şimfrîngerea
prin lume.
Nu mai voim cu pînzelemipreună
Să mai trăim. Ia scoală*te, furtună,
Şi zmulgede pe toate din catarge.
Sfîşiede, aruncăde şi sparge. »

Zeul furtunilor din miazănoapte,
Boreu, dă drumul vînturilor şapte,
Marea semtunecă, semcruntă şi se face munţi,
Tunetul urlă, fulgerul loveştem frunţi.
N*a mai rămas nimic din pînze
în liniştirea unei dupămrînze.
Corabiam talaze, carn nişte cimitire,
Deracum, pe dibuite, pluteşte în neştire,
Ca un coşciug cu tunuri: un buştean.
Ea întîlneşte, iată, pe duşman,
Rămînem loc, pe unda nemişcată,
Fără de aripile deraltădată.
Şi se descarcă împotrivări focul
Pe care i ba scos în cale nenorocul,
Şi s*a şi dus, cu tunuri mari cu tot, la fund,
Lăsînd pe faţa mării un rotogol rotund.

Moralad cunoscută. Puterea ţării vine
Din treburile toate, urzite strîns şi bine.
Ţin armele vrăjmaşul de graniţă departe,
Iar pînzele ţin drumul cel drept, pe deraltă parte.

BOLOVANUL ŞI DIAMANTUL

Un diamant pierdut zăceam noroaie,
Amestecat cu drumul, murdar, după o ploaie,
Cînd ba găsit un om, şi, semțelege,
Că ba şi dus la rege,
Care ba cumpărat şi bamibrăcat
în aurul cel mai curat.
Ajunse diamantul din zmîrc şi glod, cucoane,
Podbaba prețuită a unei vechi coroane.

Aflînd pietroiul, cu mînie,
Ce ba ajuns vecinul lui de murdărie
Şi, dornic să ajungă şi el aşa ceva,
Tot aştepta să treacă cineva,
Şi s*a rugat de un țăran drumaş
Săd puiem car, săd ducă la oraş.

Şi se gîndea în car: « Cum vine
Că, stînd alăturea de mine,
Eu să rămîi şi să ajungă el?
Tot piatră sîntem, şbam trăit la fel.
Cînd mmr vedea la Curte aşa de bolovan,
Simt cam să stau pem pernă de rege sau sultan.

Dar sorții *nws* aceiaşi pe^acest nedrept tărîm.
Pietroiul fu, cu maiul, bătut în caldarîm.

MIRON

Mult vestit în tot oraşul
Era Miron bogătaşul.
Nud pui numele aci,
Stihul penturad împlini,
Ci spre ştire cum îl cheamă
Pe acest bărbat de seamă.
De vestit, era vestit
Ca bogat şi ca zgîrcit.
Pretutindeni şi în piaţă,
Lumead înjura şim faţă,
Că avea în geamantane
Vreo mai multe milioane,
Fără să fi fost să dea
La săraci nici o para.
Cîştigînd cu chin şi spaimă,
Aşadar, atare faimă,
Sra gîndit, sra chibzuit
A nu fi şi huiduit.
Şira urzit un zvon anume
Pentru răspîndit în lume:
Că deracuma înnainte,
Sîmbăta, curalte cuvinte,
Dă săracilor, de hrană,
Cîtero masă de pomană.

Poartamtr^adevăr demdată
Nu*i mai stete încuiată
Şi ziceau mai toţi: — « Sărmanul,
Nici mapucă bine anul
Şbajungem sapă de lemn ».
— « Nu se vede nici un semn
Despre asta, fiţi pe pace.
Ştie el, Miron, ce face, —
Spuneau cei ce*au priceput
Ce va fi, de lamceput. —
La sfîrşitul săptămînii,
Miron îşi sloboade cîinii;
Pas de intră dacă poţi.
Cîinii vă socot de hoţi,
Şim loc să mănînci, să bei,
Te mănîncăm curte ei. »
Zvonul însă tot a prins,
Ced iscase într*adins.
Lumea spune: — « De mirare
La Miron aşa schimbare.
Dacă n*ar fi în ogradă
Cîinii tăbărîţi grămadă,
El şi*ar da, căd suflet mare,
Şi cămaşa din spinare. »

Am văzut, mi s^amtîmplat,
Ce greu este de intrat
în clădirile mărețe.
Cîinii'ţi pun în roate beţe,
Şi Mironii stau sătui,
Depărtaţi, camtre statui.

MĂGARUL

în nu ştiu care zi, nici data,
Dar lumea era gata,
Şi separata încolo şi încoace,
Pipernicit, dintr^alte dobitoace,
Un corci, căruian spunem, azi, măgarul.

Cel ce făcuse toate lui ba greşit tiparul
Şi a ieşit la soare un soi de dobitoc,
O mîţă cu copite, o veveriţăm loc
De ce vedem noi astăzi cu oile la stînă.
Noubvenit subt soare, mîhnit, de*o săptămînă,
Căta să dea de * Ace la care i se
Părea că frămîntîndud îl pocise.

Acela, fulgerînd în cer şbn mări
Şi chibzuind şi alte încercări,
Nu avea timp de risipit.
Dar, în sfîrşit, măgarul ba găsit.

— « Ce să mă fac, — ba spus, —
Că nu pot capul săd ridic mai sus?
(Mărunt, mărunt, dar îngîmfat.)
Fămiă să cresc înnalt, mai lung şi mai legat,
Că nimeni nu mă băgăm seamă
Şi n*a aflat nici cum mă cheamă.

La elefanţi, la lei şi la pantere
Le*ai dat un trup ca lumea şi putere,
Şi pretutindeni vorbad doar de ei şi ele.
De*aş fi măcar de statul sortit unei viţele
Şi nu greşeai măsura şi cîntarul,
Leaş arăta eu cine e măgarul! »

Bătut la cap, din mic şi drăgălaş,
MabMarele*a făcut un uriaş,
Iar, poate că din răzbunare,
ba dat şimn glas de mii de ori mai mare,
Un răget care a cutremurat
Toţi codrii unde, mîndru şi bărbat,
Nu mai tăcea să cîntem ghiersul lui.
Şi nud tihnea să iasă din scorburi nimănui,
Să vadă cum e fiara, ce colţi ar fi avînd
Şi cîte coarne, miprăştiate sau la rînd,
în cap, în ghebă,m coadă, năzdrăvanul.
Nici nu trecuse bine anul,
Şi s*a ştiut cu cine au de*a face
înspăimîntatele, din codru, dobitoace,
Cînd dorul dea răcni îl apuca.

Acu măgarul trage la saca.

în pilda cu măgarul mă bătea zice gura
Că vrea să fie mare, la văz, şi stîrpitura.
Sînt bune înnălţimea şi rangul, vreau să crez,
Dar ce folos de nu au nici sîmbure, nici miez?

NEGUSTORUL

Frecîndu*şi mîinile de bucurie,
Un negustor se învîrtea prin prăvălie,
îşi luase şimn nepot, ca săd învețe
Negoțul, de cu tinerețe.

Făcuse pînăm ziuă o safiea
Cu muşteriul care chiar pleca,
Şi îşi chemă nepotul şid spuse: — « Vezi, nepoate,
Aşa se fac alişverişurile toate.
Numii amintesc afacere mai bună
Să fi avut de mult, poate dem lună. —
Şid arăta în geam un loc. —
Am mai găsit un prost de dobitoc.
Postavul cela putred, din vitrină,
I bam vîndut ca marfă de mare preț, streină.
Iată şi teancul de hîrtii.
Numără bine, cincisprezece mii. »

Nepotul numărase baniimcet şi rar.
— «Păstrează'd de sămînță, — îi zise, — n buzunar.
Să nu te superi. Nu ştiu careta fost,
Din muşteriu şi negustor, mai prost.
Unchiule dragă, bine numărate,
Hîrtiiles falsificate. »

CÎINELE ŞI IAPA

La un ţăran, odată, *m* bătătură,
Iapa de plug şi cîinelemcepură
în vrednicii şi munci să se măsoare,
Că ce folbase^aduce fiecare.
— « Din partemni, — zise cîinele, — cucoană,
Eu te pot lua din curte şi la goană.
Atîta ştii să faci, să cari, să ari,
Nu eşti în stare de lucrări mai mari.
Te poţi cumva, tu, potrivi cu mine,
Cînd zi şi noapte, ştie orişicine,
Nu am măcar o clipă de răgaz,
Ziua cu turma, noaptea la zaplaz,
Pazăm păşune, pază în ogradă,
în vreme ce tu paşti şi dai din coadă? »
— « Aşa e, — spuse iapa, — dar ia zi,
De nu ar eu, mai ai tu ce păzi? »

ŞTIUCA

Ştiuca fu chemată,
Deci, la judecată.
Plin de supărare,
Heleşteul are
Sute de dovezi
Şi poţi să le crezi:
Ştiuca acuzată
E o zvăpăiată.
A şi fost adusă,
Tristă catrafusă,
'Ntinsă'ntr-o copaie,
Pe pleavă şi paie.

Sus, în dreptul morii,
Stau judecătorii:
Doi măgari pe labe,
Două iepe babe,
Cu doi ţapi cu cioc,
Vulpea — ce noroc! —
Este procuror.
Umblă prin popor
Vorba, pe furiş,
Şi prin păpuriş,
Că ştiuca hrăneşte
Pe vulpe cu peşte.

Fără părtinire,
Nici cusur subțire,
Ştiuca judecată
Iese vinovată,
Şi osînda dată
E îngrozitoare:
La spînzurătoare!
Vulpea spune, cică
E pedeapsa mică:
— « Onorată Curte,
În cuvinte scurte,
Eu sînt de părere
Că acum se cere
Să dăm pildă, una,
Pentru totdeauna,
Şi ca niciodată —
Trebuie-nnecată. »

Bravo judecată!
Curtea-n luminată.

Ştiuca, la zăgaz,
Fu zvîrlită-n iaz.

DREGĂTORUL

Un demnitar avuse şi dînsul, în sfîrşit,
Un merit, în vechime, şbanume: oa murit.
Iar după datini scrise, fu judecat în Iad:
Pe unde se născuse, ce*a fost şbn care grad?
Fusese din născare în Persia satrap,
Dar rangul dînduđ multă bătaie, deci, de cap,
Şi sănătatea fiinduđ prea şubredă, pusese
Un grămătic săđ vadăm ţinut de interese.
— « Tu ce făceai ? ce treabă ? »
— « Făceam şi eu ca tata,
Mîncam, dormeam, beam bine şi iscăleam
de*a gata. »
Eac dădu sentinţa: — «Iute cu el în Rai».
Uimit, Mercur rămase aproape fără grai.
— « Dar unde ţbe dreptatea cucasemenea
sentinţă? » —
Zise, uitînd de treaptă şi bună^cuviinţă.
— « Tu nu ştii socoteala şi treaba cum a fost.
Nu vezi că răposatul a fost un mare prost?
Dacă avînd atîta putere în ţinut,
Să vadă el de cîrmă şi trebi ar fi putut,
Nenorocea o ţară şbo pustiia pe toată.
Deci, merită sentinţa şi Raiul ca răsplată. »

Văzui şi eu deunăzi o mabmărime care
îşi aremn Rai, din vreme, plătită o intrare.

CUCUL ŞI COCOŞUL

— «Dragă cocoşele, ce frumos mai cînţi! »
— « Cuc duios, cu vocea ta mă înspăimînţi,
Căci răsună codrul cînd începe lin.
Nud în toată lumea cîntec mai divin. »
— «Fără linguşire, eu, pe tine, dragă,
Să terascult, aş pune viaţa mea întreagă.
De cum taci din cîntec, lipsa ta mă doare,
Şi sămnalţi iar vocea ard de nerăbdare.
Cum, de underţi vine? stau şbascult smerit.
Cîntecele tale miau încremenit.
Mic cît eşti trupeşte la măsurătoare,
Baţi şimfrîngi cu ghiersul pe privighetoare. »
— «Mulţumesc, cumetre; cred că nici în vis
Nrai asemănare, nici în Paradis.
Martor mire pădurea, că din tinereţe
Vede şi ascultă mii de cîntăreţe. »
Vrabia, de colo, zise: — « Semtrecură,
Că decît la voce, sînt mai buni de gură.
Daţid înnainte, pîn' la răguşeală.
Laudele voastre peramîndoi vămşeală.
Nraveţi laolaltă nici un soi de rost.
Lauda e bună, cîntecul e prost. »

De ce oare cucul măgulea cocoşul,
Aducîndud, darnic, laude cu coşul?
Fiindcă şi cocoşul, mîndru şi năuc,
Sări ridicem slavă, lăudînd pe cuc.

LUPUL ŞI OILE

Nemaiputînd să aibă turma pace
De lupi, guvernul peste dobitoace
A luat măsurile mai potrivite
Ca oile să fie ocrotite,
Şbamfiinţat un sfat, ca după carte,
Alcătuit cu lupi, în mare parte.
Căci şimtre lupi se mai găsesc destui
Cuminţi şi părinteşti, cînd sînt sătui.
Ei dau tîrcoale stînelor şi zic
Că mau de răfuit cu nimenea nimic.
Atunci, de ce să maibă şi ei drept
Să dea în sfat şimn sfat mai înţelept?
Dacă un staul trebuie păzit,
Nici lupul nu se cade prigonit.
Deci, adunat tot sfatul, semţelege,
A întocmit cu sfetnicii o lege,
Pe carem scriu cuvînt după cuvînt:

« De s*ar simţi ceva, din cînd în cînd,
Că lupii vin cu gînduri rele,
Să îi înşfece oile, de piele,
De pielea cefii, şi tîrîş săd ducă
La judecatăm codru, cum apucă,
întrmn desiş, cel mai învecinat».

Eco lege cugetată cumpătat,
Numai că, iată, vezi şi dumneata,
Deşi s*a spus că nu mai merge*aşa,
Să*şi facă lupul tot de cap,
Tot el rămîne gîde şi casap.
Fie pîrît sau fie căd pîrîş,
O duce numai lupul pe oaiem crîng tîrîş.

CUPRINS

PE MARGINI DE PAGINI

FABULE

T h e o p h r a s t

L a F o n t a i n e

I. A. Krîlov